KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

LOKAKUU
OKTOBER

N:o 10 - 1951

ME TARVITSEMME

ystäviä kuulevain maailmassa!

Kuurot ovat invaliideina varhaisesta lapsuudestaan saakka eläneet ainaisen hiljaisuuden ympäröiminä. He eivät saa nauttia kaikesta kauniista ja hyvästä, jota muille kuulon avulla on niin runsaasti tarjolla. Heidän jatkokoulutuksensa on vielä kokonaan järjestämättä. Kuitenkin monet kuuroista ovat ominpäin opiskellen saavuttaneet huomattavan yleissivistyksen ja ammattitaidon.

Ammatissaan ja työssään he ovat tunnollisia ja taitavia tekijöitä, jos saavat koettaa, mihin pystyvät. He tahtovat muiden kansalaisten rinnalla olla rakentamassa työllään parempaa tulevaisuutta maallemme.

Harmaan arkiaherruksen keskellä he kaipaavat myös henkistä virkistystä niinkuin muutkin. He eivät sitä kuitenkaan saa muualta kuin omasta piiristään, sillä he ovat kuuroutensa takia pois suljetut ja yksinäiset teidän seurassanne. Heillä on ympäri maatamme 42 omaa yhdistystä lukuisine alaosastoineen tarjoamassa valistusta ja henkisesti jalostavaa toimintaa.

Yhdistysten työtä valvoo ja ohjaa sekä aineellisesti tukee Suomen Kuurojenliitto. Sen asiamies on aina valmiina saapumaan joka paikkaan, missä tarvitaan apua. Kuitenkin liiton varat ovat vähäiset, katsoen työn laajuuteen ja suureen tarpeeseen.

Kuuleva ystävä. Ryhdy Suomen Kuurojenliiton kannattajajäseneksi maksamalla liiton postisiirtotilille n:o 6825 vuosittain 1.000 markkaa. Muuta ei Sinulta pyydetä, mutta voit olla varma hiljaisen maailman kiitollisuudesta, ojentaessasi auttavan, lämpimän käden maamme kuuroille.

Jos voit, niin muista liittoamme lahjoituksilla ja testamenteilla. Nämä varat tulevat paljosta osattomien hyväksi parhaalla mahdollisella tavalla.

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Helsinki, Liisank. 27 E 10.

Postisiirtotili N:o 6825

KUUROJEN LEHTI

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n ÄÄNENKANNATTAJA

LOKAKUU | 56. VUOSIKERTA | N:o 10 · 1951

Moottoripyörällä Finnmarkissa

Suomalaisilla on retkeilynhalu kasvanut vuosi vuodelta. Retkeilyt suuntautuvat hyvin usein pohjoiseen saakka. Meikäläisten pitäisikin ensin oppia tuntemaan omaa maatamme, sitten vasta vieraita maita, kuten kouluissa opetetaan ensin omaa äidinkieltä, sitten vieraita kieliä.

Vuoden -50 kesällä olimme polkupyöräretkellä Lapissa Kilpisjärvelle asti. Ihana luonto vetää meitä jälleen yhä pitemmälle retkeilymatkalle, josta tässä kerron lukijoille.

Kun onnistuimme hankkimaan 500 sm³ moottoripyörän ja ajokortin sekä saimme passit kuntoon, porhalsimme kesäloman alkaessa matkalle Pohjoismaiden Lappiin.

Saamiemme tietojen mukaan olemme ensimmäiset kuurot retkeilijät yllä mainituissa paikoissa.

Retkeilymme päämäärä oli Hammerfest. Moottoriajo alkoi Rovaniemeltä Ivalon kautta Karingasniemelle. Luulimme ensin että Suomen Lapin maantiet ovat vaikeakulkuiset, mutta huomasimme erehtyneemme. Tiet ovat melkein suorat ja hyvin hoidetut. Vain Ivalon ja Inarin välinen tie oli mutkainen, mutta kaunis.

Tällä alueella on tunnettu kultahuuhtelukaivos.

Kahden päivän ajon jälkeen ylitettiin Norjan raja Karingasniemellä. Rajan yli päästyä tuli vähitellen raskaat, lumihuippuiset tunturit näkyviin ja sitten olivat näkyvissä koko matkan ajan. Maantiet olivat siellä meidän teitämme kapeammat ja on autojen sivuuttaminen niillä vaikeaa. Tien vieriin onkin rakennettu erikoisia aloja autojen sivuuttamista varten.

Perillä olimme Hammerfestissä kolme päivää pienen moottorivian takia. Hammerfest on maapallon pohjoisin kaupunki, joka sijaitsee Jäämeren rannalla. Sen toisella puolella on äkkijyrkkä tunturi. Saksalaiset olivat hävittäneet tämän kaupungin aivan maan tasalle, mutta parhaillaan sitä rakennetaan uudelleen.

Hämmästyttävä huomio on, että näin pohjoisessa käytetään yleisesti sähköä. Jokaisessa talossa oli sähköhellat ja sähköllä toimivat lämmityslaitteet.

Hammerfest'issä näimme paljon turisteja, sekä suomalaisia, että muiden maiden matkailijoita.

Suunnittelemamme retkeilyreitin piti olla: Hammerfest — Trömsö — Narvik — Bodö — Trondheim — Oslo — Tukholma — Umeå — Vaasa. Lyhyen kesälomamme vuoksi meidän on kuitenkin pakko poiketa Ruotsiin jo Mo i Ranasta.

Tromsön kaupunki on säilynyt vihollisen hävityksiltä. Se onkin saari, jota on hyvä puolustaa. Kaupunki on turistien huvittelupaikka ja siellä on turisteja varten oma kauppa, joka on auki hyvin myöhään illalla. Mielestämme siellä kaupungissa oli mädäntyneen kalan hajua. Siellä on suuri kalatehdas.

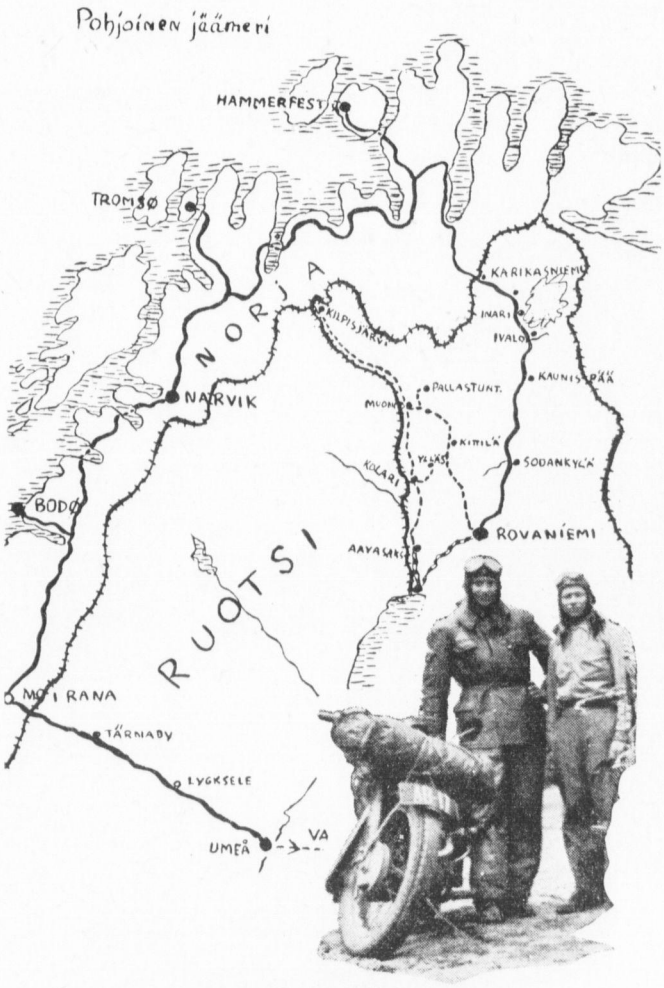

Mustalla viivalla merkitty reitti, jota pitkin moottoripyöräretkeilijät kulkivat Rovaniemeltä alkaen. Ajettu matka noin 3.500 km.

Pisteviivalla merkitty viimevuotinen polkupyörämatkareitti: Aavasaksa — Kilpisjärvi — Rovaniemi. Kuvassa vasemmalta ajaja Sulo Ikola ja Elis Levänen.

Retkeilijät lepohetkellä telttansa ääressä Uumajassa Ruotsin puolella.

Narvik on kuuluisa laivasatama. Saavuttuamme kaupunkiin näimme ensimmäisenä suuren kilven, jossa oli sanat: »Velkommen til Narvik». Tämä kaupunki täytti kuluvana vuonna 50 vuotta. Täällä on turisteja varten erikoinen ravintola ja siellä saimme vasta ensikerran kunnollisen päivällisen. Muissa pohjoisimmissa kaupungeissa turhaan juoksimme etsien lämmintä ruokaa. Kaikkialla oli vain kahvilat, joissa tarjottiin vain voileipiä kahvin kanssa.

Bodö on hyvin tilava ja valoisa kaupunki, joka on myös noussut raunioista uudelleen.

Mo i Ranassa tapasimme sattumalta Hammerfestin poikia. Yhdessä ajettiin vasemmanpuolisen liikenteen maahan.

Norjan Lapissa tapasimme paljon suomea puhuvia ihmisiä, jotka kenties ovat Suomesta kotoisin. Eräässä kahvilassa oli kilpi, johon oli suomen kielellä tekstattu »Matkustaja koti».

Norjan maantiet ovat hyvin mutkaiset. 8—10 kilometriä yhtämittaista ylöspäin ajoa ja taas saman verran alaspäin.

Korkeilla tuntureilla oli sakea sumu, ja hienoa sadettakin, että tuskin näki vastaan tulevan auton, mutta alhaalla laaksossa oli kirkas sää. Mutkaiset tiet, huono näkyväisyys ja lukuisat lossit estivät pahasti ajomme nopeutta.

Kotimaahan saavuttuamme meiltä kysyttiin olimmeko joutuneet »kolareihin». No niin, meille sattui muutamia sellaisia, ei kuitenkaan suuria ja vakavia. Ensimmäinen onnettomuus sattui ennen Hammerfest'iä kun suuri, hölmö lehmä kulki äkkiä eteemme ja kaaduimme kaikki yhteen rykelmään. Karjat kulkivat Lapissa maantiellä, koska sen lähettyvillä on riittävästi syötävää. Ikävä vain, että lehmät eivät osanneet siirtyä tieltä pois. Toisessa kolarissa lensin kolme metriä, olin vähällä pudota järveen, mutta päädyinkin sentään pehmeälle nurmikolle.

Retkeilytoverini Sulon Mamma sanoi: — Et kai sinä retkeile enää. Vastaus tuli: — Retkeilen vielä Etelä-Norjaan ja Ruotsiin. Tähän ei mamma vastannut mitään.

Elis Levänen.

EDUSKUNTA-ALOITE

Kansanedustaja *Jaakko Hakala* on 19. 9. jättänyt Eduskunnalle raha-asia-aloitteen *neljännen kuurojenpapin* viran perustamista varten. Anomuksen allekirjoittajien joukossa on edustajia eri puolueista.

Golgatan tie — pelastuksen tie

Ristiinnaulitun Kristuksen nimi ei ole hävinnyt, vaan yhä voimakkaammin leviää sanoma tästä suuresta voitosta kaikkialla ihmiskunnan pelastukseksi ja uuden elämän toivoksi. Tämän kautta Jeesus Kristus esikoisena todisti kuoleman vallan mitättömyyden Jumalan lapsissa, lahjoitti meille ylösnousemuksen ihanan uskon. Niin paljon Jumala rakasti meitä syntisiä ihmisiä, että lähetti poikansa tänne maailmaan ottamaan harteillensa maailman synnin, ja sovitti välimme Jumalan kanssa. Häneen kasattiin kaikki roska ja törky ja valhe. Hänet julistettiin laittomuuden tekijäksi, Jumalan opin pilkkaajaksi, kaiken tämän syytöksen Hän otti päällensä ja kantoi uskollisena ristinpuulle asti.

Katso tässä on ihana julistus Sinulle kilvoitteleva kristitty, Jeesus Kristus maailman vihattu ja vainottu ristille, vihassa ja kirouksessa Jeesus naulittiin, sinne ristille, vihan ristille, joka naulan iskun mukana upposi maailman kirous ja viha ja synti Kristuksen ruumiiseen ja nostettiin ristiinnaulittuna ylös taivaan ja maan välille. Ystäväni huomaa, Sinä ymmärrät, katso viha ja kosto ristillä, mutta mitä tapahtuu, synti kuoli Jeesuksessa Kristuksessa, synti tappoi Hänet, mutta Hän heitti henkensä Isän Jumalan käteen! Hän ei huutanut armoa ihmisiltä, sieltä ei tule pelastusta, Hän jätti itsensä Isän haltuun, ja kuoli, mutta Isän käden kautta tuli ylösnousemus ja elämä ja Kristuksen kautta myös niille jotka uskovat Häneen.

Kristuksen kuoleman kautta tuli elämä ja voima! Uskotko sen, varmasti, sillä ei suinkaan opetuslapset senjälkeen luopuneet uskosta, ei, vaan saivat uuden voiman, sen pelon jälkeen kun näkivät Mestarinsa Kristuksen kuolleen ja haudatun. Uusi voima laskeutui heille Helluntaina Jeesuksen lupauksen mukaan. Tämä voima vaikuttaa vielä tänä päivänä ja aina Hänen lupauksensa mukaan. Sen saat armosta, mutta pyydä sitä, kerjää, kolkuta, sinä olet saava ja yksin Hän on sen tekevä ja antava, sanansa mukaan. Nouse, lähde mukaan, Hän kutsuu Sinua.

Reino Grev.

MOOTTORINAINEN

Lehtemme lukijat kai tuntevat tämän kuvassa hymyilevän tutun naisen kasvonpiirteet. Hän on lahtelainen rva Vappu Nurminen, os. Laitinen. Rva Vappu Nurminen suoritti autokoulun kurssin. Hän sai tutkintotodistuksen elok. 30 pnä ja yksityisajokortin syysk. 6 pnä. Hänet on hyväksytty moottoripyörän, traktorin, henkilö- ja pakettiauton kuljettajaksi.

Mainittakoon että Vappu Nurminen on ensimmäinen kuuro nainen Suomessa joka on saanut ajokortin moottoriajoneuvoille. Onnittelemme eteenpäin pyrkivää Vappurouvaa.

Ajokortin nähnyt.

PUHEEN OPETTAMISESTA KUUROILLE PIKKULAPSILLE

Professori Yrjö Meurman on Uudessa Suomessa 5. 9. 51 julkaissut ylläolevalla otsikolla varustettuna kokemuksia tutkimusmatkalta Yhdysvalloissa. Kun maamme kuurot suurella kiinnostuksella seuraavat kaikkea Amerikassa nähtyä ja koettua, mikä koskee kuurojen opetusta tai valistustoimintaa, lainaamme p.o. artikkelin kokonaisuudessaan.

Jo yli 100 vuotta sitten kiinnitettiin Suomessakin huomiota kuuromykkien huoltoon perustamalla kuuromykkien kouluja. Olikin ymmärrettävää, että koetettiin saada nämä yksilöt, jotka muuten olivat täysin työkykyisiä, vieläpä henkisestikin normaaleja, mikäli mahdollista kykeneviksi huoltamaan itseään ja siten saada vähennetyksi kuntien »vaivaiskustannuksia». Kuuromykkäin koulut ovat toimineet menestyksellisesti, ne ovat seuranneet ajan kehitystä, niin että nykyään opetuksen kohteena on saada koulunkäyneet oppilaat kykeneviksi ymmärtämään normaalia puhetta ja puhumaan ymmärrettävästi. Puuttuvan kuuloaistin sijasta oppilas käyttää etupäässä näköään apuvälineenä puheen ymmärtämiseen ja oppimiseen. Koska kuuromykkien kuulon puute on eriasteista ja usein vajavainenkin kuulo suuresti auttaa puhekyvyn oppimista ja palautumista, tuloksetkin ovat erilaisia. Toiset saavuttavat verrattain hyvän, toiset vaillinaisen puhekyvyn.

Kuuromykkäkouluissa koetetaan opettaa kansakoulun normaali kurssi. Opetuksen vaikeuden takia ja myös sen tähden, että kuurot lapset kouluikään tullessaan ovat paljon kehittymättömämpiä kuin samanikäiset kuulevat, kuluu koulunkäyntiin suunnilleen kaksinkertainen aika. Emme tässä voi tarkemmin selostaa kuulemisen osuutta henkiseen kehitykseen. Riittänee, kun sanomme, että kuulo on tärkein aisti henkistä kehitystä kartuttaessa. Rinnan puheen oppimisen kanssa lapsi omaksuu valtavan määrän käsitteitä. Tämä oppiminen juuri ensimmäisinä ikävuosina tapahtuu verrannollisesti siinä tahdissa kuin geometrinen sarja kasvaa. Myöhemmin iän, vieläpä kouluiänkin tiedot lisääntyvät vain »summatorisesti».

Edellisestä käynee ilmi, että ero puheen oppimisessa ja kehityksessä täydellisesti kuurojen ja vajavaisesti kuulevien lasten välillä on huomattava. Jälkimmäisillä on paljon suuremmat edellytykset oppimiseen, joka sen tähden sujuu nopeammin. On siis käsitettävä, että varsinaiset kuuromykkien koulut eivät ole aivan soveliaita huonokuuloisille, koska heidän kehityksensä ei siellä suju niin nopeasti kuin heille mahdollista olisi. Niitä, joilla on kohtalainen kuulovajaus, ei kuitenkaan voida ottaa normaalikouluihin, koska he tämän puutteensa takia eivät voi seurata tavallista opetusta eikä opettajakaan voi uhrata heidän hyväksensä toisten aikaa. Useimmissa Euroopan valtioissa, on jo useita kymmeniä vuosia sitten oivallettu tämä ja sen tähden perustettu erikoiskouluja huonokuuloisille. Tulokset ovat yleensä näyttäytyneet erittäin hyviksi. Olen itse Saksassa ennen sotia voinut todeta, kuinka viimeisen luokan oppilaat pystyivät täysin ymmärtämään opettajansa aivan äänetöntä puhetta.

Suomessa on jo v. 1936 suoritettu laaja, koko maata koskeva kansakoululasten kuulotutkimus. Professori Urpo Siirala tarkasti tämän aineiston. Kävi selville, että vuosittain kansakouluissamme on noin 2.000 niin huonokuuloista oppilasta, etteivät he pysty opetusta seuraamaan. Huolimatta tästä perin vankasta pohjasta, jonka perustalla asiaa olisi ollut lähdettävä korjaamaan, ei meillä vieläkään ole huonokuuloisten kouluja. Ainoastaan Helsingin kaupungissa on pari vuotta ollut kokeilutarkoituksessa erikoisopetusta huonokuuloisille oppilaille.

Kun kuurot lapset vasta 7—8 vuoden iässä pääsevät oppilaitokseen, on paras lapsuuden oppimisaika suurimmaksi osaksi heitetty hukkaan. Jos tämä kausi noin 2—3 ikävuodesta alkaen olisi voitu käyttää hyväksi, sujuisi opetus varsinaisessa kouluiässä paljon vaivattomammin. On tietenkin ymmärrettävää, että koska kuurojen ja varsin huonokuuloisten pienten lasten opettaminen tarjoaa vaikeuksia, on ajatus aikaisesta opettamisesta vasta myöhään herännyt. Käytäntöön lienee tätä sovellettu etupäässä vain Amerikassa jo yli kymmenkunta vuotta ja Göteborgissakin on tämmöinen pienten lasten koulu toiminut suunnilleen saman ajan.

Koska tämä tehtävä ja sen tuottamien ongelmien ratkaisu on varsin tärkeä ja koska se myös on yleensä kiitollinen ja tuloksia tuottava, tahdon seuraavassa lyhyesti selostaa tätä opetusta, kun minulla äskettäin oli tilaisuus Yhdysvalloissa seurata tämmöisten laitosten toimintaa. Spencer Tracyllä ja hänen vaimollaan Louise Treadwellilla oli kova onni heidän aikaisessa avioliitossaan, kun heidän ensimmäinen lapsensa syntyi kuurona. Tämä kohtalokas tapaus antoi heille kuitenkin sysäyksen ajatella muitakin nuoria pareja, joita kohtasi sama onnettomuus. Niinpä he alkoivat suunnitella näiden lasten kohtalon lieventämistä. He perustivat Los Angelesiin lastentarhakoulun, johon lapsia kaksivuotisista lähtien otetaan koko päiväksi opetusta saamaan. Kaikki opetus on ilmaista. Äidit saavat mielellään seurata lastensa opetusta ja voivat sitten jatkaa kotona iltapäivisin samoja menetelmiä, joten edistys tehostuu varsin huomattavasti. Tämän lisäksi pidetään lasten huoltajille ja vanhemmille säännöllisesti oppitunteja, joissa käsitellään lasten pyskologiaa ja opetetaan kuurojen lasten käsittelemistä. Nämä pienet oppilaat ovat Los Angelesin kaupungista. Kesäisin on koulu jonkin aikaa suljettu näille vakinaisille hoidokeille, mutta sinä aikana pidetään 6 viikkoa kestävä kurssi kauempaa oleville lapsille ja heidän huoltajilleen. Laitos välittää silloin asuntoja kaupungista pitkämatkalaisille. Tähänkään ei vielä laitoksen toiminta supistu. Sieltä hoidetaan kirjeenvaihtoa, joka edustaa noin 600 kirjettä kuukausittain, kaikkiin maailman kolkkiin. Käydessäni siellä oli heillä tämmöinen yhteys Kuopioon. Kirjeellisesti opetetaan lasten vanhempia opettamaan kuurolle lapselleen puheen ymmärtämisen ja taidon alkeita. Tämä toiminta tuottaa siunauksellista tulosta tuhansiin koteihin, kylväen onnea moneen ennen niin onnettomaan perheeseen, sillä lapsen jokainen edistysaskel on yhä enenevä ilon aihe. Näin Tracyn perheen kova kohtalo on kääntynyt heille itselleenkin elämän onneksi heidän kokiessaan sitä iloa ja tyydytystä, jota tämän työn tulokset antavat sadoille kodeille maailman eri osissa.

Jos lapsella on vähänkään kuuloa, koetetaan jo näinkin pienille käyttää kuulolaitetta, joko yksilöllistä tai

sarjakuulolaitetta, johon korviin sijoitetut kuulokkeet on yhdistetty. Useimmiten täytyy jokaista pikkulasta ainakin aluksi käsitellä erikseen. Heille näytetään jotain tavallista yksinkertaista esinettä, jota vastaavassa sanassa on vain yksi tavu. Sana lausutaan niin, että lapsi voi nähdä suun ja kasvojen liikkeet, vieläpä pitää kättään opettajattaren kaulalla tunteakseen äänen tuottaman värinän. Opetettavilla sanoilla ei aluksi tarvitse olla mitään merkitystäkään. On näet tärkeätä saada lapsi lausumaan tuo tavu oikein. Siten kehitetään selvää artikulatiota. Niinpä opetetaan lasta lausumaan esim. »baa, baa, baa», toistamaan sitä yhä uudestaan ja uudestaan, joten harjoitetaan lausunnan selvyyttä ja voimakkuutta. Lapsillahan on luonnostaan matkimishalu, joten tehtävä useinkin alkaa pian onnistua. Monesti on tässä apuna suuri peili, jonka edessä sekä opettajatar että oppilas istuvat. Näin lapsi näkee sekä opettajan että omat kasvon- ja huultenliikkeensä ja matkiminen siten helpottuu. Monenlaisia erilaisia apuneuvoja käytetään. Jotta esim. eksplosiivikerakkeisiin saataisiin voimaa, aletaan »p»:n lausumisen opetus tämäntapaisella puhalluksella yrittämällä sammuttaa kynttilän liekki. — »John Tracy Clinic» on yksityisillä ja kootuilla varoilla ylläpidetty laitos ja tahtoo sellaisena pysyäkin. Se ei halua kaupungin tai valtion tukea, sillä se voi täten, täysin vapaasti suunnitella ja toteuttaa työohjelmansa.

John Tracy Clinic ei kuitenkaan ole ainoa, ei edes vanhin tällainen laitos Yhdysvalloissa. Eivät myöskään selostamani opetusmenetelmät ainakaan nykyään ole yksinomaan sen käyttämiä. Vaikka en näissä puitteissa voi kertoa kaikista tämäntapaisista näkemistäni laitoksista, mainitsen seuraavassa lyhyesti muutamista muistakin. Los Angelesin kaupungissa on toinenkin isompi opetuslaitos kuuroja ja huonokuuloisia varten: Mary Bennet School. Tämä on kaupungin tukema koulu. Siihen otetaan lapsia noin 4-vuotiaista aina 14-vuotisiin; varsinaista ikärajaa ei ole. Lapset haetaan kodeistaan suurilla busseilla joka aamu ja viedään takaisin iltapäivällä. Opetusta annetaan jossain määrin erikseen oppilasryhmille kuurousasteen mukaan. Kun oppilaat olivat päässeet sille asteelle, että he kykenivät seuraamaan oppikoulujen keskiluokkien opetusta, kustannettiin heidät »Highschooliin», jossa myös oli luokkia tai opetusta huonokuuloisia varten. Toisia taas siirrettiin ammattikouluihin. Oppilaiden halu ja taipumukset olivat valinnassa määräävinä.

Kuuluisimpia kuurojen kouluja Yhdysvalloissa on »Central Institute for the Deaf» St Louisissa, Missourin valtiossa. Tätäkin laitosta ylläpidetään vain yksityisin varoin ja näyttää niiden kokoamisessa olevan työtä ja vaivaa. Kuitenkaan ei ohjelmaa aiota supistaa. Siitä on todistuksena vasta valmistunut laaja, kaikin nykyaikaisin, uudenaikaisimpia tieteellisiä tutkimuksia varten sovelletuin kojein varustettu upea »laboratoriorakennus». Siinä suoritetaan erittäin korkeatasoista tutkimustyötä akustiikan ja kuuloelimen fysiologian ja patologian aloilta. Tapasin siellä chileläisen tutkijan, joka oli ollut työssä jo lähes kaksi vuotta. Laitoksessa koulutetaan luonnollisesti opettajia kuurojen kouluihin ja St Louisissa toimivan Washingtonin yliopiston lääketieteen opiskelijat saavat erikoiskurssin kuulovikojen tutkimisessa ja kuurojen huollossa. Kuurojen opetuksesta mainittakoon sormien tunnon kehittäminen flyygelin värinän avulla erottamaan korkeita ja matalia ääniä toisistaan. Täten opetettiin myös musiikin avulla rytmiä, joka on tärkeä »apuväline» huonokuuloisten ja kuurojen puheopetuksessa.

Useimmissa näissä laitoksissa kiinnitetään tietenkin suurta huomiota oppilaiden kuuloelimen tutkimiseen. Niinpä jo pienistä lapsista koetetaan saada »audiogramma», kuulokäyrä, joka on apuna kuulolaitteen ja muunkin opetuksen määrittelemisessä. Eräissä audiologisissa klinikoissa käytetään tähän tarkoitukseen galvaanisen ihovastustuksen määräämistä erikoisella kojeyhdistelmällä. Meilläkin on nyt toiveita tämmöisen kojeiston saamisesta läheisessä tulevaisuudessa.

Illinoisin yliopiston korvaklinikassa Chicagossa on myös erityinen osasto huonokuuloisten tutkimista varten. Täällä mm. pidettiin varsin tärkeänä ei ainoastaan kuurojen lasten vanhempien opastamista, vaan myös huonokuuloisten aikuisten omaisten valistamista huonokuuloisten psykologiaan ja heidän käsittelemiseensä. Varmaa on, että voitettaisiin paljon, jos saataisiin normaalikuuloiset ymmärtämään kuuroja ja heidän vaikeuksiaan sekä käsittelemään heitä kärsivällisesti oikealla tavalla. Tästä olisi suurta hyötyä monissakin työsuhteissa. Huonokuuloinen voi hoitaa monet tehtävät yhtä hyvin kuin kuuleva, kunhan vain järjestetään edellytykset siihen. Useimmiten ne ovat aivan helposti, vähillä välineillä ja yksinkertaisin menetelmin, toteutettavissa. Tämäntapaisella valistustyöllä on palautettu moni rikkoutunut perherauha.

Jo vuodesta 1867 toimii New Yorkin kaupungissa »Lexington School for the Deaf». Koulun aikaisempina aikoina otettiin jo käytäntöön huulilta lukemisen oppiminen ja puhetaidon kehittäminen oppilaille. Kuten tiedämme, opetettiin kuuroille varhemmin useissa maissa merkkikieltä, käsillä puhumista, josta on käytetty nimitystä »ranskalainen opetustapa». Kuurojen kesken on tämä kylläkin käytännöllinen »kieli», mutta koska vain aniharva kuuleva sitä osaa ja tajuaa, ei se auta heitä tulemaan toimeen käytännöllisessä elämässä. Sen tähden on melkein kaikkialla kuurojen opetuksessa siirrytty ns. »saksalaiseen opetusmenetelmään» eli puheen lukemiseen etupäässä huulista ja kasvoista. Vuonna 1937 Lexington School laajensi toimintaansa ottamalla opetettaviksi jo aivan nuoria lapsia samoin kuin kuvaamissani laitoksissa.

Lukija lienee jo huomannut, että selostamissani oppilaitoksissa opetetaan sekä aivan kuuroja että huonokuuloisia lapsia. Niin lienee laita yleensä Yhdysvalloissa. Euroopassa on asia enimmäkseen toisin järjestetty, on erikseen kouluja kuuroja (kuuromykkiä) ja huonokuuloisia varten. Yhteisopetuksesta seuraa varmasti koko joukon hankalaa järjestelemistä. Toiselta puolen ovat huonokuuloisten koulut Euroopassa osoittautuneet varsin tarkoituksenmukaisiksi. Olemme täällä Suomessa yrittäneet saada edes yhtä tämmöistä sisäoppilaitosta huonokuuloisille lapsillemme, mutta toistaiseksi tuloksetta huolimatta siitä, että eduskunta jo ennen sotia tätä puolsi.

Kuuromykkäkoulumme suorittavat hyvää ja tuloksellista työtä. Niitä tarvitsemme edelleenkin, vaikka niitä mahdollisesti tulevaisuudessa voitaisiin vähentää jonkin verran, kun kuuroutta voitaneen ennakkoehkäisyllä jossain määrin vähentää ja koska nykyään näissä kouluissa osa oppilaista on huonokuuloisia, jotka sopivia kouluja heille saataessa siirtyisivät niihin.

Kuurojen pikkulasten kouluja meillä, kuten jo sanottu, ei ole ainoatakaan. Mutta kun tiedämme, miten menestyksellisesti ne auttavat näitä pieniä yksilöitä varhaisesta

Jatk. siv. 157

Åvikin päärakennus kauniissa ympäristössään.

EIKÖ JUURI NÄITÄ PITÄISI AUTTAA?

Åvikin kuurojen naisten vanhainkoti ei saa mistään 450.000 mk polttopuiden ostoon

Valtion apu vain kolmannes tästä

Viime viikolla esittelimme Helsingin seurakuntien vastavalmistuneen vanhainkodin. Lähimmäisen päivän lähestyessä vieraili lehtemme edustaja eräässä toisessa kodissa, jota ei paljon julkisuudessa tunnettane, lähellä Hyvinkään kauppalaa sijaitsevassa Åvikin kuuromykkänaisten vanhainkodissa, joka — sen jälkeen kun Turun lähistöllä ollut kuurojen miesten koti riittävän kannatuksen puutteessa piti sulkea — on maassamme ainoa laatuaan. Lyhyenkin vierailun aikana sai kuvan Åvikissä vallitsevasta kodin hengestä, sen yritteliäisyydestä ja aherruksesta, mutta samalla alituisesta jännityksestä: miten selviytyä taloudellisesti edes lähimmästä edessäolevasta ajasta?

Åvikin takana on harju, ja puutarhan alapuolella kiertaa Vantaa. Jo 40 vuotta se on ollut kuurojen asuttavana — aluksi myös kouluna nuoremmille — ja helposti ymmärtää, että maalla koko elämää muovaava vuodenaikojen rytmi antaa hoidokkien päiville väriä ja vaihtelua, joka kaupungissa olisi mahdoton saavuttaa.

— Perunoita tuli paljon, ja heinävuosikin oli meillä hyvä, kertoo Åvikin johtajatar, neiti Anna Hongisto. Ja hänen kanssaan iloitsevat kodin hoidokit, sillä useimmat — vanhimpia lukuunottamatta — ovat kantaneet kortensa kekoon puutarhassa ja perunamaalla, navetassa ja lammaspaimenessa. Syksyn tullessa siirrytään vähitellen yhä enemmän sisälle käsitöiden pariin.

— Mutta ulkotöissä on hauskempaa, vastaa 68-vuotias helsinkiläinen Bertta Sjöberg kysymyksiin viittomakielellä. Tulee lihavaksi, kun sisällä istuu. Täällä on hyvä olla, Åvik on tullut kuin omaksi kodiksi.

— Se täällä juuri on niin miellyttävää, ettei koskaan tarvitse pakottaa ketään työhön, kertoo johtajatar Hongisto. Kaikessa, mikä Åvikia koskee, puhalletaan yhteen hiileen. Eilen meille esimerkiksi tuli halkoja, ja meidän oli ne pinottava. Se ei ole helppoa työtä, mutta kun päivällisen jälkeen sanoin, että nyt lopetetaan tältä päivältä, niin muutamat eivät olisi millään tahtoneet jättää kesken. Mikä siinä oikein on, kun ei tänään ollenkaan väsytä, sanoi joku vain, ja piti oikein jyrkästi kieltää jatkamasta.

Kunnalliskodissa jää kuuro yleensä syrjään toisten elämästä, ja tervejärkistäkin pidetään siellä helposti idioottina. Ehkä tämän huomioon ottaen monet kunnat mielellään maksavat Åvikissa olevien kuurojensa puolesta, jossa täyshoitomaksut taas yritetään pitää kunnalliskotien hintoja hiukan alhaisempina. Åvikilla on oma säätiö, ja sen maatalous, puutarha ja hoidokkien käsityöt tuottavat kaikki osaltaan jonkin verran. Tämän vuoden juoksevat menot saadaan maksetuiksi, mutta talven polttopuiden maksuun tarvittavaa noin 450.000 markan erää ei ole mistään saatu. Valtion apukin on vain kolmasosa vuosittain käytettävien polttopuiden hinnasta.

Kuurojen korkeakoulut

Yhdysvalloissa on korkeakoulu, — Gallaudet College Washingtonissa — joka on yksinomaan kuuroja oppilaita varten. Tämä korkeakoulu, joka on ainoa laatuaan maailmassa, perustettiin Yhdysvaltain kongressin päätöksellä vuonna 1864 ja se saa 80 % menoistaan valtionapuna.

Tänä vuonna opiskeli Gallaudet'issä ennätysmäärä oppilaita — 238 miestä ja naista. Näiden joukossa oli kaksi kanadalaista, ja Kiinasta, Israelista, Ruotsista, Siamista ja Transjordanista oli kustakin yksi oppilas. Tämän lisäksi oli yliopistossa kaksi puolalaista ja saksalaista pakolaista. Ulkomaalaisille opiskelijoille on sekä ylläpito että opetus vapaa, ja amerikkalaisista on 145 vapaaoppilasta. Opettajakunnan 24 jäsenestä on seitsemän kuuroa.

»Uskomme, että kuurot voivat astua elämän taisteluun tasaväkisinä kuulevien kanssa», sanoo korkeakoulun dekaani Irving S. Fusfeld, ja tässä mielessä on korkeakoulun opinto-ohjelma järjestetty samanlaiseksi kuin kaikkien amerikkalaisten collegeiden, joissa opiskeluaika on neljä vuotta. Gallaudetissa opiskellaan kuitenkin tavallisesti viisi vuotta, koska ensimmäisenä opiskeluvuotenaan oppilaat suorittavat loppuun tavallisen oppikoulukurssin.

Gallaudet valmistaa päteviä opettajia ja tarjoaa kursseja vieraissa kielissä, kirjallisuudessa, matematiikassa ja yhteiskuntatieteissä ja muissa tieteissä sekä kotitaloudessa. Lisäksi annetaan käytännöllistä ammattiopetusta.

Noin 50 % loppututkinnon suorittaneista opiskelijoista ryhtyy kuurojen opettajiksi, ilmoitetaan korkeakoulun taholta, ja 12 % ryhtyy jatkamaan opintojaan tavallisissa yliopistoissa.

Suurin osa opetuksesta tapahtuu »samanaikaismenetelmän» avulla. Opettaja puhuu ja käyttää samalla apunaan merkkejä ja sormiaakkosia. Siten oppilas voi keskittyä joko tarkkaamaan opettajan huulten liikkeitä tai seuraamaan merkkikieltä.

Gallaudet Collegen oppilailla on myös monenlaisia vapaa-ajan harrastuksia. He harrastavat urheilua ja pelejä sekä ovat perustaneet näytelmä-, kirjallisuus- ja valokuvauskerhoja. Tanssiaisissa he pääsevät perille musiikin rytmistä seuraamalla lattian värehtelyä.

Koska Gallaudet College toimii valtion varoilla, on sen oppilailla eräs etu, josta muutoin vain Yhdysvaltain sotilas- ja laivastoakatemian oppilaat pääsevät osallisiksi. Heidän todistuksensa ovat nimittäin Yhdysvaltain presidentin allekirjoittamat.

(Iltasanomat 15. 1. 51.)

Joku Åvikin 21 hoidokista on ollut siellä lapsesta asti, monet taas ovat tulleet vanhempina oman kodin turvan pettäessä ja eläneet hekin täällä jo vuosikymmeniä. Heidän joukossaan on neljä sokeatakin, mutta näidenkin maailmaan yltää viittomakieli. Heikkolahjaisille kuuroille, joita myös on Åvikissa, on suuri onni elää ympäristössä, jossa heitä ymmärretään. Ja rakastetaan, sillä niin johtajatar Hongisto kuin neiti Anderssonkin, muuan kuurojen koulun entinen opettaja, joka viettää vanhuutensa päiviä talossa, arvelevat etteivät oikein osaisi elääkään muualla kuin kuurojen parissa.

Jokasunnuntainen jumalanpalvelus on Åvikin hiljaisen talon juhlahetki, jossa jokainen talon asukkaista on mukana. Aluksi muuan kodin vanhimmista, 80-vuotias ja melkein sokea neiti Järvinen viittoo synnin- ja uskontunnustuksen, jotka samoin kuin kaikki muukin tulkitaan sokeille. Neiti Järvinen kuulee itse vielä hiukan, ja siksi on hänen ollut vaikeampi kuin toisten opetella vanhana viittomakieltä, mutta tunnustukset on kuurojen pappi, pastori Lauri Paunu opettanut hänelle. Tämän jälkeen muuan toinen vanhus, neiti Ingrid Lönnberg viittoo päivän tekstin ja soveltaa sen. Hänellä on tavallisesti aina esitettävänä joitakin kertomuksia, joita hän on lukenut hengellisistä lehdistä. Neiti Järvinen lopettaa sitten tavallisesti Isä meidän-rukoukseen, ja joskus viitotaan yhdessä joku virsi, kuten Åvikin oman rovastin, rovasti Nybergin laulu »Sun rauhasi anna mulle».

Kesän aikana järjestää pastori Paunu kerran ehtoollisjumalanpalveluksen, ja seurakunnan nuoria ja muita vierailijoita käy joka sunnuntai. Sitten alkavat jo vähitellen pitkät illat, joina tehdään omia käsitöitä — niillä voi hiukan ansaita, ja sokeatkin pystyvät kutomaan kauniita käsineitä. Ja jouluna leikitään ja iloitaan niin kuin kodissa ainakin.

Kiitollisia ovat vanhukset ja nuoremmatkin kodissaan Åvikissa. Niin on Tilda Vassikin, talon vakituinen kehrääjä, joka välillä pyrki pois. Aika kuitenkin vei omat varat, Tilda tuli takaisin kuin opintomatkalta ja on ollut erikoisen tyytyväinen kaikkeen sen jälkeen.

»Kotimaa» 2. 10. 51.

Syksy on tullut taasen.

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

OFFICIELLT ORGAN FÖR FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

OKTOBER | 55 ÅRGÅNG | Nr 10 - 1951

STARKARE ÄN DÖDEN

Vi har nått gränsen mellan sommar och höst. Löven börjar gulna och falla av. Den mörknande hösten talar om förgängelsen och döden, som härskar i naturens värld.

Människan själv är likt markens blomster lagd under förgängelsen. Griftetåget, som en gång skred ut genom Nains stadsport, har — bildligt talat — fortsatt sin gång genom tiderna. »Jag går mot döden, var jag går — —.» Döden frågar inte alltid efter ålder, där den går fram. Dess bitterhet består just däri, att den ofta tager ifrån oss de mest oumbärliga, ett enda älskat barn, en enda son, en god make, maka, som skulle vara stödet i livet. Vidare överraskar döden oss ibland, när vi minst anar dess närhet.

Det finns emellertid en, som besegrat döden. Det är Han, som vid Nains stadsport bjuder sorgetåget stanna, som ömt och deltagande tillsäger den sörjande modern: »gråt icke» samt med sitt mäktiga »stå upp» återför den döde sonen till livet. Kristus är herre över liv och död. Med den gudomliga utrustning han hade kunde han uppväcka döda. Själv bröt han gravens insegel på den tredje dagen efter sin död på korset och trädde ut som segerhjälte. »Jag lever, I skolen ock leva» — det är Jesu hälsning till sina lärjungar även i dag. För den som söker sin tillflykt hos Jesus, syndarens Frälsare, är icke döden det sista, utan livet. »Den, som lever och tror på mig, han skall leva, om han än dör» — så lyder löftet och därmed blir dödens bitterhet övervunnen. Därjämte lär oss Frälsaren tro på Gud såsom Fadern, vilken med samma fadershand ger oss både glädje och sorg, skänker liv och sänder död, icke för att därmed vålla ofärd, utan för att draga oss närmare sig.

Den bästa trösten för den, som skall vandra genom dödsdalens mörker, är därför att fly till Herren Jesus, besegraren av dödens bitterhet. Vägen till livet är han själv. I förlitan på Kristi Golgataverk, d. ä. i trons tillägnan av syndernas förlåtelse i Frälsarens dyra blod vågar en fattig syndare med frimodighet gå döden till mötes. Döden skall då bli den sista tjänaren, som förflyttar oss till en ljus och härlig morgondag, som aldrig följes av någon afton. Så blir vår sång icke bara denna: »Jag går mot d ö d e n, var jag går — —», utan får denna härliga fortsättning:

Jag går till h i m l e n, var jag går,
Om Jesus blott jag följer.
Min själ av honom kronan får,
Då graven stoftet höljer.
Jag gör ett saligt val:
Igenom dödens dal
Min gång är trygg i Jesu spår.
Jag går till himlen, var jag går.

Runar Finskas Ur Hgö

PÅ MOTORCYKEL TILL FINNMARKEN

Det finska folkets lust att färdas på okända och märkliga rutter ovan polcirkeln har år för år starkt ökats. Lappmarkens tjusning lockar och många far allt längre norrut. — Sommaren år -50 färdades vi på vanlig trampcykel i Lappland med Kilpisjärvi som mål. Den härliga och trolska naturen fångade då helt våra sinnen, och vi läto oss frestas till en ännu längre tripp, denna gång på ett snabbare fortkomstmedel, motorcykeln.

Sedan körkortsprovet klarats hade vi lyckats skaffa oss en 500 m³ motorcykel. Med våra pass i skick kunde vi starta semestern med en härlig tripp till både lapp- och finnmarkerna.

Så vitt vi visste voro vi de första döva som färdats genom dessa nordliga nejder. Vårt huvudmål var Hammerfest, världens nordligaste stad. Motorcykelfärden började i Rovaniemi och fortsatte genom Ivalo till gränsorten Karikasniemi. Vi hade föreställt oss vägarna i Lappland som svårkörda, men misstogo oss storligen. Raka och välskötta som de äro var det ett nöje att köra på dem. Bara mellan Ivalo och Enare var den buktig, men alltid var panoramat vackert att se på. Detta område är eftersökta av guldgrävare. Efter två dagar överskreds norska gränsen, det blev småningom allt tyngre att köra, fjällen med sina snöklädda toppar blevo allt högre och mäktigare, dessa fjäll som sedan under nästan hela vår färd blev vår melodi. Landsvägarna voro smalare än våra vägar och bilar hade ofta svårt att passera varandra. Det fanns här och var korta breddningar av vägen, då bilar kunde passera varandra, den snabbare förbi den långsammare och de som mötas, förbi varandra. Väl framme i Hammerfest måste vi dröja där i tre dygn för ett litet motorfel. Staden ligger vid stranden av Ishavet och

ena sidan kantas av ett skyhögt fjäll. Tyskarna hade i grund förstört staden som fullkomligt jämnats med marken, men där återuppbygges som bäst. Vad som väckte vår förvåning, var att man så här långt norrut begagnade elektricitet i stor utsträckning. I varje hus fanns det el-spisar och el-värmeanläggningar.

Ursprungligen hade vi planerat vår rutt på följande sätt: Hammerfest — Tromsö — Narvik — Bodö — Trondhjem — Oslo — Stockholm — Umeå — Vasa. På grund av vår korta semester och de många motigheterna måste vi redan i Mo i Rana avkorta vår rutt.

Tromsö har skonats från fientlig förstöring. Staden ligger på en ö och är sålunda lätt att försvaras. Den är eftersökt av turister som vilja roa sig och det finns en butik enkom för dessa, och den är öppen till sent på kvällen. Där finns också en stor fiskförädlingsfabrik och över hela staden härskade en starkfisklukt.

Narvik är berömd för sin ypperliga hamn. Då vi fick staden i sikte möttes vi av en stor skylt med texten »Välkommen till Narvik». Denna stad har i år fyllt 50 år. Här finns en ypperlig turistrestaurang och vi fick för första gången på länge äta en verklig hederlig middag, vi som dessförinnan alltid fick nöja oss med kaffe och smörgåsar. Varm mat fingo vi vanligen förgäves söka efter.

Bodö är en rymlig och ljus stad som också reser upp sig efter krigets härjningar. I Mo i Rana råkade vi överraskande på ett par pojkar som vi gjort bekantskap med i Hammerfest. Tillsammans körde vi sedan in i landet där det råder vänstertrafik (Sverige).

I norska Lappmarken träffade vi många som talade finska. Många voro hemma från Finland. I ett cafe stod det finsk text på. De norska landsvägarna voro mycket krokiga och buktiga. Det kunde hända att man i ett kör kunde köra 8—10 kilometer uppför och lika mycket nedför. Uppe i de höga fjällen var det ofta tjock dimma med duggregn så att det var svårt att se en mötande bil. Nere i dalarna rådde det däremot klart väder. Det var främst dessa svårframkomliga norska vägar som drog ett streck i vår planerade rutt.

Väl hemkomna möttes vi av frågor om vi haft olyckstillbud eller omkullkörningar. Några smärre »olyckor» hände nog, men inte allvarliga. Sålunda tvingades vi en gång i diket då en stor dum ko plötsligt uppenbarade sig framför oss på vägen. En gång flög vi tre meter och voro nära att falla pladask i en sjö, men landade oss välbehållna på en mjuk gräsmatta.

Min färdkamrat Sulos mamma sade vid hemkomsten: Nu ska det väl bli slut med dina utflykter?

Svaret blev: Jag far ännu till södra Norge och Sverige.

På detta kunde mamman inte svara något.

Eelis Levänen.

•

LANDETS FÖRSTA MOTORDAM

Fru Vappu Nurminen från Lahtis har klarat proven för körkort och är sålunda landets första och för närvarande enda kvinnliga döva bilförare. Hon har godkänts att föra motorcykel, traktor, person- och paketbilar.

Vi gratulera den duktiga och framgångsrika fru Vappu.

Världsparlament för dövstumma

Vid den första internationella dövstumskongressen i Rom applåderade delegater från 30 länder livligt ett förslag, som framfördes av en italiensk deputerad om att en världsparlamentarisk grupp skall upprättas för att hjälpa de 2 ½ miljonerna dövstumma i världen. Hans anförande översattes samtidigt av tolkar till teckenspråk.

Deputeraden, Mario Saggin, meddelade senare att han ämnar ta initiativet till att skapa en sådan världsparlamentarisk grupp, men att han först vill avvakta dövstumskolkongressens utlåtande.

Man tror att de 550 kongressdelegaterna kommer att upprätta ett de dövstummas världsförbund under FN:s beskydd.

Saggin ivrar också för upprättandet av ett världsuniversitet för dövstumma, så att dessa genom sitt lyte inte skall utestängas från högre utbildning.

•

Smed döv efter 30 år i fabrik

Man har konstaterat, att nitare och smeder, som arbetat i bullersamma fabriker, efter 10 års arbete får nedsatt hörsel, efter 20 år besväras av allvarliga hörselstöringar och efter 30 år i samma arbete är praktiskt taget döva — meddelade professor M. Siirala i ett föredrag vid kongressen för lomhörda.

Nyligen har man i anslutning till den övriga socialagstiftningen utarbetat ett förslag till s.k. bullerskyddslag. Förslaget innehåller en rad utkast till konkreta åtgärder för begränsande av ljudskador på bullersamma arbetsplatser. Den mänskliga organismen tål ljud upp till en styrka av 90 fon, men starkare ljud sätter öronen i fara. Man måste, när det gäller att eliminera bullret på arbetsplatser, såsom fabriker m.m., experimentera sig fram till lämpliga metoder för olika fall, såsom att isolera bullrande maskiner från väggar och golv. Tillämpningen av de erhållna forskningsresultaten bör tillämpas smidigt med beaktande av att vissa personer tål buller bättre än andra. Det har föreslagits, att ett rådgivande organ med bl.a. en sakkunnig akustiker och en öronläkare som medlemmar skall tillsättas för att bereda ärenden, som angår akustiska saneringsåtgärder på arbetsplatserna. I vårt land har man som ett led i arbetet på att skapa bättre förhållanden för personer, som är sysselsatta i larmande omgivning lyckats konstruera ett öronskydd, som uppfyller högt ställda krav och inte är behäftat med de olägenheter, som de tidigare modellerna haft, t.ex. den, att de vållat örvärk vid längre tids användning och därför inte funnit spridning.

•

På skolresa till fjällen

Den 25 februari—4 mars hade åttonde klassen på Manilla skolresa till Storlien i Jämtland. Vi var där precis en vecka och vi hade aldrig varit i fjällen förut. Vi hade så trevliga och sköna solskensdagar däruppe, och vi längtar alla efter att komma dit igen. Det var dyrt att fara till fjällen, men vi hade sparat pengar, och så hade vi haft litet inkomst från lotteriet och försäljning på julfester på Manilla. Och så hade vi fått mycket pengar från föräldraföreningen på Manilla.

Vi bodde i skidstugan och åt på Högfjällshotellet. Vi fick utmärkt mat. Varje dag gjorde vi långa skidturer i naturen bland skog och fjäll. Vi åkte till Storvallen, Rekdalshöjden, Teveldalen i Norge, Storglucken, Blåhammaren och Skurdalshöjden. Det fanns så vackra fjäll överallt. Då vi var i Norge, hittade vi ett konditori, där vi fick mylta med vispgrädde. Vi hade aldrig smakat mylta (= hjortron) förut, och det var utmärkt gott, tyckte vi alla. Efteråt åkte vi till Brudslöjan. Det är ett så vackert vattenfall, men det var fruset nu på vintern.

En dag åkte vi med lift (= linbana) till Vindarnas tempel. Det var en utomordentligt vacker utsikt därifrån. Det var 930 m högt över havet, och det blåste ganska kallt och hårt däruppe. Vi fortsatte därför till Skurdalshöjden, och där satte vi oss och fick choklad med smörgåsar. Sedan tittade vi på en grav, där två bröder hade omkommit vid en hård snöstorm för länge sedan. Det är farligt i fjällen och det händer svåra olyckor där ibland.

En annan dag åkte vi till Storglucken, 1,113 m högt, nära norska gränsen. Vi skulle åka upp till toppen, men plötsligt kom en besvärlig snöstorm, så att vi måste vända om. Vi såg renar. Det var första gången som jag sett renar ute i naturen. Jag hade bara sett renar på Skansen förut. Vi åkte slalom utför, och det gick ganska bra.

På kvällarna hade vi så trevligt. Första kvällen var vi på dans tillsammans med hörande ungdomar, som också var på fjällfärd. Ibland lekte vi, och en kväll visade kapten Beckman ljusbilder för oss. Det var så vackra bilder från hela Sverige. Kapten Beckman talade om skolungdomens fjällfärder, och fröken Brinkman tolkade för oss.

Sista dagen åkte vi skidor bara två timmar, och vi kom hem redan vid halv ettiden. Då vi hade ätit, packade vi, och sedan lekte vi och hade annat trevligt hela eftermiddagen. Efter middagen tog vi farväl av kapten Grubb, som är chef för skolungdoms fjällresor, och kl 8 på kvällen for vi tillbaka till Stockholm. I Krylbo måste vi vänta tre timmar. Där fick vi gröt, mjölk, goda smörgåsar och kaffe. Kl. halv två var vi hemma i Stockholm, och vi var alla så nöjda och belåtna med vår trevliga fjällfärd. Vi längtar alla till fjällen igen.

Gun Larsson, Klass 8, Manilla.

Ur Dövas Tidskrift

•

IDROTTSNYTT

Sveriges Dövas mästerskapstävlingar i allmän idrott höllos den 18—19 augusti i Borås. Bland resultaten må främst nämnas Inga-Britt Roos nya svenska rekord i höjdhopp med 133 cm. Härnedan följer de bästas resultat.

Seniorer

100 m: 1) Gustav Engström, Örebro, 11.8; 2) Tage Engberg, Surd, 11.9; 3) Henry Johansson, Hephata, 12.1.

400 m: 1) Gustav Engström, Örebro, 53.1; 2) B. Bååth, Hephata, 56.8; 3) Gunnar Törner, Örebro, 57,8.

1500 m: 1) Olle Johansson, Surd, 4.15,8; 2) Mauritz Olsson, Örebro, 4.12,2.

Diskuskastning: 1) K. G. Åström, Hephata, 37.34; 2) Robert Öman, d:o 33.88; 3) Axel Abrahamsson, Surd, 30.76; 4) Alex Johansson, Örebro, 30.15.

Längdhopp: 1) Tage Engberg, Surd, 6.14; 2) K. G. Åström, Hephata, 6.06; 3) Acke Fransson, Småland, 5.72.

Spjutkastning: 1) Robert Öman, Hephata, 56.28; 2(Alex Johansson, Örebro, 41.57.

Stafettlöpning 4×100 m: 1) Örebro DIF 49.4; 3) IK Hephata, Stockholm, 50.9.

200 m: 1) Gustav Engström, Örebro, 24.2; 2) Henry Johansson, Hephata, 25.2; 3) Sven Omenius, d:o, 25.4.

800 m: 1) Gustav Engström, Örebro, 2.07,4; 2) Olle Johansson, Surd, 2.08,0; 3) B. Bååth, Hephata, 2.08,4; 4) Mauritz Ohlsson, Örebro, 2.09,2.

Höjdhopp: 1) Börje Axberg, Hephata, 1.65; 2) Acke Fransson, Småland, 1.60; 3) Bertil Hedge, Surd, 1.55.

Kulstötning: 1) K. G. Åström, Hephata, 12.14; 2) Robert Öhman, d:o, 11.40; 3) Axel Abrahamsson, Surd, 10.54.

Tresteg: 1) Axel Abrahamsson, Surd, 12.26; 2) Acke Fransson, Småland, 12.00; 3) Bertil Hedge, Surd, 11.64.

Stafett 100 m: 1) Örebro DIF, 2.14,6; 2) IK Hephata, Stockholm, 2.17,7; 3) IK Surd, Göteborg, 2.29,5.

Juniorer:

100 m: 1) Ingemar Johansson, Surd, 11.6; 2) Ingvar Persson, Viljan, 12.1; 3) Sven Andersson, Hephata, 12.8; 4) Lennart Larsson, Surd, 12.9.

Längdhopp: 1) Bengt Jacobsson, Viljan, 5.38; 2) Lennart Larsson, Surd, 5.33; 3) Sven Andersson, Hephata, 5.00.

Spjut: 1) Lennart Linberg, Hephata, 36.91; 2) Stig Roos, Surd, 32.80.

1500 m: 1) Gunnar Nord, Dalabygden, 4.52; 2) Enar Olsson, Viljan, 5.04,8.

Stafett 4×100 m: 1) IK Hephata, Stockholm, 5.08; 2) IK Surd, Göteborg, 51.3; 3) IF Viljan, 53.7.

400 m: 1) Lennart Larsson, Surd, 59.7; 2) Gunnar Nord, Dalabygden, 59.8.

Diskuskastning: 1) Ingemar Johansson, Surd, 31.72; 2) Ove Sundberg, Hephata, 26.09; 3) Enar Olsson, Viljan, 25.37.

Kulstötning: 1) Ingemar Johansson, Surd, 10.37; 2) Ove Sundberg, Hephata, 9.05; 3) Bengt Jacobsson, Viljan, 8.60.

Höjdhopp: 1) K. G. Sjöberg, Viljan, 1.50; 2) Lennart Linberg, Hephata, 1.50; 3) Holger Algotsson, Surd, 1.45.

Damer:

100 m: 1) Gunvor Olsson, Hephata, 13.9; 2) Vally Lindberg, Rask, 14.2; 3) Sonja Andersson, Hephata, 14.4; 4) Britta Fahlgren, Surd, 15.0.

Slungboll: 1) Vally Lindberg, Rask, 37.82; 2) Inga Britt Roos, Hephata, 35.70; 3) Gunvor Olsson, d:o, 32.85.

Längdhopp: 1) Sonja Andersson, Hephata, 4,45; 2) Gunvor Olsson, d:o, 4.29; 3) Vally Lindberg, Rask, 4.19.

Höjdhopp: 1) Inga-Britt Roos, Hephata, 1.33 (nytt svenskt rekord); 2) Gunvor Olsson, d:o, 1.30; 3) Ruth Hansson, Surd, 1.15.

Kula: 1) Vally Lindberg, Rask, 8.07; 2) Inga-Britt Roos, Hephata, 7.25; 3) Britta Fahlgren, Surd, 6.88.

•

TÄVLINGSINBJUDAN

Härmed ha vi äran inbjuda alla KUL underlydande föreningar till deltagande i KUL:s Korgbollsmästerskap, vilka vi med vederbörligt tillstånd anordna i Vasa den 17—18 inkommande november.

Deltagaranmälan bör tillsändas senast den 1 november, adr. Simo Vuorimies, Vasa, Långgatan 22. Deltagaravgiften är 500:—. Efteranmälningar debiteras dubbelt. För de tävlande reserveras 2 dygn fritt logi.

I hopp om talrikt deltagande teckna vi med idrottshälsning

Vasa Dövas Idrottsförening »Wellas» r.f.

Simo Vuorimies ordf. — *Anja Vankka* sekr.

MÖTEN

I TAMMERFORS anordnas kyrkodagar den 3—4 november (Allhelgonadagen).

HELSINGFORS Dövas Förenings sedvanliga höstfest går av stapeln den 3—4 november i egna lokalen. Lmväxlande program. Välkomna. Besök i Mannerheimmuseet. Pastor U. Paljakka håller gudstjänst Allhelgonadagen kl. 14 i de dövas kyrka.

JÄRNVÄGSSTYRELSEN har meddelat, att rabatt beviljas endast till de tillfällen, där deltagare från hela landet här möjlighet därtill, således icke till lokala föredragseller upplysningstillfällen.

DE DÖVAS JUL

blir även detta år ett illustrerat och innehållsrikt julblad. Den för oss kände Finlandsvännen Ivar Svennas från Örebro har skrivit en julbetraktelse och hans fru en berättelse. Bilder från de dövas yrkesskola i Åbo ger oss glimtar från deras värld och belyser rektor Kierimos artikel om den. Författarparet Viola Renvall och Hj. Krokfors bidrager med vackra dikter. En dag på de övas ålderdomshem Åvik skildras i ord och bild. De dövas präst L. A. Paunu ger oss en allvarlig tankeställare i sin artikel, som för oss in i hans kalls svårigheter. Gatmissionsprästen Erkki Kaikkonen för oss till en jul i bombskydd. Lärarinnorna Doris Dahlberg och N. Friedman ha lovat bidraga och tidningens tillfällige redaktör berättar om egyptiern pastor Mureus underbara liv.

Priset blir 100 mk och försäljningsvillkoren troligen desamma som senaste år

10— 49	ex.	10 %	i provision
50— 99	»	15 %	» »
100— 999	»	20 %	» »
över 1000	»	25 %	» »

Tag tillfället i akt att förtjäna en extra julslant.

Obs.! Gör edra beställningar genast. Om ni gör dem i oktober, hinner ni sälja före den stora massan av olika jultidningar kommer i handeln. Gör ert bästa för er egen tidning.

Adr.: Lärarinnan Anna-Greta Cederberg, Borgå, Dövskolan.

FAMILJENYHETER

Mitt hjärtligaste tack till Sveriges SDI, Danmarks DIF, NDI, KUL:s styrelse, Åbo Dövas förenings och Valpas' styrelser, samt alla mina vänner, vilka på min 50-årsdag ihågkommit mig med gåvor, telegram, blommor m.m.

Urho Lehtimäki.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

Utgivare: *Finlands Dövas förbund r.f.*
Huvudredaktör: *Urho Kierimo,* Åbo, Dövskolan. Tel. 11 490.
Red. sekr.: *Rurik Pitkänen,* Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.
Svensksp. red.: *Börje Ahlbäck,* Helsingfors, Stora Robertsg. 1 A 5. Tel. 24 159.
Expedition: Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154. Postgiro: 6825.
Prenumerationspris:
1/2 årg. mk 175:—, till utlandet mk 225:—.

Tähdenvälejä...

TÄLLÄ KERTAA

on tärkein asia saada tietää, kuinka paljon »Kuurojen Joulua» voimme painattaa myytäväksi? Joululehti on liittomme tärkein tulolähde. Siitä saaduilla varoilla kustannetaan mm. tämän lehden painatus melko suureksi osaksi, kun alhaiset tilausmaksut eivät riitä painatuskustannuksiin. Siitä toivomme saavamme varoja muuhunkin liittomme toimintaan jäsenyhdistystensä ja maan kaikkien kuurojen hyväksi. Siksi joululehteämme pitäisi saada kaupaksi mahdollisimman paljon.

Tarvitsemme myyjiä! Hyviä miehiä ja naisia, jotka tarjoavat ihmisille »Kuurojen Joulua» ostettavaksi. Maksamme myyjillemme hyvät palkkiot, niinkuin ennenkin, saadaksemme joululehtemme leviämään mahdollisimman moneen kotiin ja monen ihmisen luettavaksi — ennen kaikkea kuulevien. Siten saamme kuurojen asian tehtyä tunnetuksi suurelle yleisölle, jonka joukossa meillä on monta lämmintä ystävää. Niitä ystäviä tarvitsemme vielä paljon enemmän. Mitä enemmän ystäviä meillä on, sitä suuremman tuen heiltä myös voimme saada pyrinnöillemme. »Kuurojen Joulu» hankkii meille ystäviä tekemällä asiaamme tunnetuksi niissä laajoissa piireissä, joissa sitä ei vielä tunneta.

Liittomme toimistossa odotetaan hartaasti ilmoituksia, kuinka paljon kukin entinen ja uusikin asiamiehemme voisi paikkakunnallaan myydä »Kuurojen Joulua». Tiedot myyntipalkkioista julkaisemme lehtemme seuraavassa marraskuun numerossa. Ne tulevat sitä suuremmiksi mitä enemmän lehteä myydään, kasvavat prosenteissa. Siksi pyydämme asiamiehiä viipymättä ilmoittautumaan joululehtemme myyjiksi.

ELOKUVA-ALENNUKSISTA

ovat jotkin yhdistykset meiltä kyselleet. Paikkakunnan yhdistyksen tulee kääntyä siellä olevain elokuvateattereiden johtajien puoleen pyynnöllä, että yhdistyksen jäsenille myönnettäisiin pääsy elokuvanäytäntöihin lasten- tai sotilaslipun hinnalla (50 % alennus). Teatterien johtajat määräävät tällöin, millainen todistus kunkin kuuron on esitettävä teatterin kassasta lippua ostaessaan. Todistus voi olla yhdistyksen jäsenkirja, omistajansa valokuvalla varustettuna taikka erillinen valokuvalla varustettu kortti, mihin lyödään alennuksen myöntäneiden elokuvateattereiden leimat. Suomen Filmikamari on jo vuosi sitten suositellut kaikille jäsenilleen 50 %:n alennuksen myöntämistä kuuroille, jotka eivät voi nykyisen äänielokuvan puheista ja musiikista lainkaan nauttia. Menkää siis yhdistysten puheenjohtajat neuvottelemaan elokuvateattereiden omistajien ja johtajien kanssa alennuksen saamisesta tai lähettäkää heille kirjelmät. Asia kyllä siten järjestyy varsin helposti.

ELOKUVAESITYKSET ESITELMÄPÄIVILLÄ

olivat ennen suuressa suosiossa, mutta kun filmit mitä oli saatavissa, tulivat useaankin kertaan näytetyiksi, on liittomme elokuvien esityskone joutunut seisomaan. Nyt on kuitenkin konetta korjattu siten, että sillä voidaan esittää entistä pitempiä yhtäjaksoisia filmejä, joten käytettävissämme oleva filmiaineisto suurentuu huomattavasti ja saadaan ohjelmaan enemmän vaihtelua. Koneen vuokra on vain 600 mk tunnilta sekä lisäksi eri filmivuokraamojen määräämä vuokramaksu kultakin filmikelalta. Kehoitamme yhdistyksiä elokuvaesityksiä tilatessaan samalla ilmoittamaan, mikä sähkövirran jännite paikkakunnalla (esityshuoneistossa) on, sekä minkäaiheisia elokuvia halutaan. Niin hyvä valistustyöväline kuin elokuvan esityskone ei pitäisi jäädä toimettomana seisomaan.

Ensi talven hiihtokilpailuja ajatellen voisimme suositella filmiä »Kuinka opin hiihtämään», joka opettaa nykyaikaista hiihtotekniikkaa. Se on tilattava hyvissä ajoin, sillä kysyntä on suuri kuulevienkin seuroihin. Raittiusaiheisista filmeistä on »Turmiollinen hyväntekijä» ja »Amerikkalainen lääkärifilmi» hyvät. Maantieteellisistä voi olla kiintoisa »Rooma», jossa käynnistään liittomme asiamies samalla esitelmöi.

YHTEINEN POHJOISMAINEN VIITTOMAKIELI

alkaa olla niin pitkällä, että tarvitaan vain viimeistelytyö yhdessä tai parissa kokouksessa ja sitten koko aineisto on valmis painettavaksi ja jätettäväksi kongressille Oslossa heinäkuun 28—elokuun 2 päivinä ja saman tien kaikille kuuroille käytettäväksi sekä tulkkina että oppikirjana.

Kirja painetaan kaikkia pohjoismaita varten yhdellä kertaa neljällä kielellä hakemistoineen. Jokaista maata on pyydetty ilmoittamaan tarvitsemansa kappalemäärä painoksen suuruuden määräämistä varten. On luonnollista, että mitä enemmän kirjaa yhdellä kertaa painetaan, sitä halvemmaksi tulee kappalehinta.

Pyydämme jokaista liittomme jäsenyhdistystä arvioimaan, kuinka monta viittomakielen käsikirjaa sen piirissä saadaan myydyksi sekä kuuroille että kuuleville ystäville ja ilmoittamaan liittomme toimistoon kappalemäärän. On koetettava saada ennakkotilaukset niin runsaiksi kuin mahdollista, sillä tuskinpa uutta viittomakielen käsikirjaa voidaan lähimpinä vuosikymmeninä ryhtyä julkaisemaan. Täydentää sitä kyllä voidaan jatkuvasti, mikäli Pohjoismaisten liittojen yhteistyökomitea ensi kongressinkin jälkeen jatkaa toimintaansa pohtien yhteisiä kysymyksiä, sen mukana viittomakielen ajan- ja yhdenmukaistuttamista ja toimeenpannen kongressin päätöksiä. Työtä kyllä sille rittäisi.

Odotamme yhdistyksiltä Viittomakielen käsikirjan tilauksia **ennen tammikuun 1 päivää 1952.** Hinta ilmoitetaan sitten myöhemmin tässä lehdessä, kunhan saadaan ennakkotilausten perusteella lasketuksi painattamiskustannukset.

POHJOISMAIDEN KUUROJEN KONGRESSIMERKKI

on myös Suomen kuurojen taiteilijain otettava sydämenasiakseen. Lehtemme viime numerossa on »Kutsu kunniakilpailuun», jossa on ilmaistu kilpailuehdot. Emme me suomalaiset ole sen huonompia kuin muutkaan, se olisi nyt näytettävä. Monasti on kunnia suuremman arvoinen kuin rahapalkinto, ja kunniaahan kaikki tavoittelevat. Ennen joulukuun 15 päivää pitäisi merkkiehdotusten olla lähetettynä Ruotsiin. Sitten ne arvostellaan ja valitaan paras joukosta. Me olisimme ylpeitä, jos se paras luonnos olisi suomalaisen piirtämä! Toimeksi siis!

Rep.

Urheilua

KILPAILUKUTSU

Täten on meillä kunnia kutsua kaikkia KUL:n alaisia seuroja osallistumaan KUL:n Koripallomestaruuskilpailuihin, jotka asianomaisella luvalla järjestetään Vaasassa tulevan marrask. 17—18 pnä.

Osanottoilmoitukset lähetettävä viimeistään marrask. 1 päivään mennessä, os. Simo Vuorimies, Vaasa, Pitkäkatu 22.

Osanottomaksu joukkueelta on 500:—. Jälki-ilmoituksista kaksinkertainen maksu. Kilpailijoille varataan 2 vrk. ajaksi vapaa majoitus.

Runsasta osanottoa toivoen merkitsemme urheiluterveisin:

Vaasan Kuurojen Urheiluseura Wellas r.y.

Simo Vuorimies — Puheenjohtaja
Anja Vankka — Sihteeri

Jälkisatoa Iisalmen kansanopistollisista lomakursseista

MITÄ KURSSILAISET SANOIVAT?

Rouva Fredrika Puolakka Lahdesta (65-vuotias):

— Kurssit ovat olleet hyvin antoisat. Erikoisesti olen tyytyväinen siihen, että kursseilla olemme saaneet perustietoja verotusasioissa ja terveydenhoidossa. Toivon vastaisuudessa jatkettavan tällaisia kursseja.

Puuseppä Bernhard Kaski Turusta (57-vuotias), osallistunut jo kaksiin kansaopistollisiin lomakursseihin:

— Viikon kestävät kurssit ovat liian lyhytaikaiset. Kuurojen kansanopistolliset kurssit pitäisi saada ainakin yhtä pitkäaikaisiksi kuin kuulevien kansanopistojen työkausi on. Suomessa on 4.000 kuuroa, ja heille pitäisi saada edes kansanopistoa vastaava opetus. Tähän eivät kuitenkaan kuurojen omat mahdollisuudet riitä, vaan tarvittaisiin valtion voimakasta tukea.

Iisalmen Kuurot r.y:n puheenjohtaja Veikko Lämsä (25-vuotias):

— Olen iloinen kurssien saamisesta Iisalmeen. Toivon edelleen valistustoiminnan kehittyvän, sillä sen mukana kuurojen ammattitaito paranee, usko omiin voimiin vahvistuu ja näin vähitellen päästään likemmäksi kuulevien aineellista ja henkistä tasoa.

NÄHTYÄ KUL:n MESTARUUSKILPAILUISTA

Porissa suoritettiin yleisurheilumestaruuskilpailut elok. 11—12 p:nä. Arvatenkin siitä on selostus tuloksineen tässä lehdessä julkaistu. Allekirjoittanut kiinnitti huomiotaan erinäisiin tapauksiin suorituksien aikana, jotka olisi syytä pitää mielessä vastaisuudessa.

Aikaisemmin useampina vuosina peräkkäin on ollut tapana, että toimihenkilöstössä on enimmäkseen kuuroja. Nyt oli Porissa kuulevia enemmistönä. En ensinkään ole sitä vastaan, että näin tapahtui. Porin seurahan on verraten nuori ja vain 2 pystyvää kuuroa seuran toimihenkilöstössä. Tapahtui vähän väärinkäsityksiä aluksi kuulevien kanssa, johtuen se siitä, ettei oltu lähemmin neuvoteltu menettelytavoista. Kilpailujen suoritus venyi luvattoman pitkälle. Milloin kilpailijat itse antavat arvoa suoritusten nopeuteen? Se näyttää meillä vielä olevan kaukana. On suorastaan tuskastuttavaa, että eivät ole valmiina silloin kun vuoro tulee. Vaan vieläpä tahallaan viivyttelevät. Ei auttanut lukuisat kehoitukset ja huomautukset! Olisiko parempi, että sellaiset niskuroivat ajettaisiin pois kentältä? — Sitten vielä pahiten häiritsee suorituksia, että useat urheilijat pyrkivät olemaan moniottelijoita. Kun samanaikaisesti suoritetaan esim. hypyssä ja heitossa, on sama kilpailija kilpailemassa kummassakin. Saa hoputtaa ja juosta sanomaan, jotta vuorolleen tulee. Siinä menee aikaa tavattomasti hukkaan. Kun kuulevien vastaavanlaisissa kilpailuissa kaikki päivän ohjelma on valmis kahdessa tunnissa, niin meiltä menee 4 tuntia tai enemmän. Kilpailujen käsiohjelmasta näkee, että sama kilpailija on ilmoitettu jopa 8 eri lajiin! Seurojen johdon täytyy vastaisuudessa rajoittaa jyrkästi osanotot enintään 4 lajiin. Samassa sarjassa 3 ja 1 muussa. Ei niin monipuolinen koskaan voi itseään missään lajissa loistokuntoon saattaa, kun joutuu hajoittamaan voimiaan hajalle useaan lajiin. Pääasiallinen vika eli syy on se, että seurat näin menetellen pyrkivät saamaan itelleen pisteitä, välittämättä vaatia yksilöä keskittymään parhaimpaan lajiinsa.

Seurojen johdon on syytä ajatella ja tarkastaa tätä asiaa. Pistemetsästysvimma ei ole terveellistä. Siitä syntyy tavallisesti kahnauksia seurojen kesken. On syytä näistä asioista ottaa keskustelua kokouksissa. Kun kilpailulajin suoritus täytyy määräajassa toteuttaa, on sattunut, että eräät seurojen johtohenkilöt pyrkivät väliintulollaan jarruttamaan suoritusta odotuspyynnöillään. Tämä juuri on sitä pistemetsästystä. Menee jo liian pitkälle hävyttömyyksissään. *Emil Mattila.*

JOENSUUN Kuurojen Ryhdin jäsentenväliset 5-ottelukilpailut pidettiin elok. 26 pnä. Mutalan kentällä.

Tulokset: 1) Teuvo Lillunen 2.140 pist., 2) Jaakko Kuokkanen 1.687 pist., 3) Toivo Pirinen 1.673 pist. — Osanottajia oli 7 miestä. Tulkoon mainituksi, että Martti Lampen ja Juho Leinonen jäivät nipin napin jälkeen pisteissä ja — palkinnoitta. Teuvo Lillunen voitti 4 lajia, lukuunottamatta 400 metriä, jossa tuli toiseksi.

SAVONLINNAN Kuurot Urheilijat voittivat seuraottelun Lappeenrannan Kuuroja Urheilijoita vastaan 53—51 pisteellä. S:linnan Kuurot Urheilijat saivat upean kiertopalkinnon haltuunsa täksi vuodeksi. Kilpailut pidettiin Savonlinnan Kyröniemen urheilukentällä 23 p:nä kesäkuuta. Sää oli kaunis ja hellepäivä, jolloin tulokset tehtiin kohtalaiseksi. Kilpailuja katsomassa ylättävästi oli 40 innostunutta kuuroa.

Parhaat tulokset: 100 m 1) Kusti Seppänen L 12,1; 2) Aimo Muhonen S. 50 sm; 3) Toivo Sivula S. 1 m.

Pituushyppy: Aimo Muhonen S. 5,48 m; 2) Toivo Sivula S. 5,29 m; 3) Kusti Seppänen L. 4,87 m.

Korkeus: 1) Seppo Tynkkynen L. 150; 2) Toivo Sivula S. 150; 3) Kalle Holopainen S. 145.

Kuula: 1) Reino Luukkonen L. 9,87; 2) Aimo Muhonen S. 9,43; 3) Toivo Sivula S. 9,07.

Keihäänheitto: 1) Toivo Sivula S. 42,57; 2) Reino Luukkonen L. 41,60; 3) Kalle Holopainen S. 31,28.

1500 m: 1) Seppo Tynkkynen L. 4,49; 2) E. Lapatto L. 4.49,8; 3) Aimo Muhonen 5.03.

Kilpailujen päätyttyä tehtiin juhannusretki kuormaautolla Muholaan E. Korhosen kotiin. Siellä tarjottiin heille ilmaiseksi tuliaiskahvit pullien kera. Mentiin suurella joukolla Aimo Muhosen kotikartanoon tutustumaan ja sitten me kuurot kokoonnuimme rannalle nauttimaan komeaa juhannuskokkoa ja kalakeittoa. Samana aikana jaettiin palkinnot kilpailuissa kunnostautuneille voittajille. Menimme Korhosen navetan matolle karkeloimaan koko yön. Aamupäivällä tarjottiin kahvia ja maukasta puuroa. Palasimme kylläisinä ruuasta ja tyytyväisinä näkemisistä kuoma-autolla takaisin Savonlinnaan. Siellä tutustuimme mahtavaan Olavinlinnaan. Lopettajaisillanvietto pidettiin Puistokadun kansakoululla kohtalaisella ohjelmalla. Me kuurot hajaannuimme iloisina kukin omiin koteihimme. Toivottavasti ensi kesänä on Lappeenrannan vuoro pitää hauskan retken kuuroille.

TAMP. KUUROT URHEILIJAT jäsenten välisten kilpailujen tulokset elok. 26 pnä.

Yleisen 5-ottelun tulos: 1) Valtonen 2,262 pist.; 2) Vähämäki 1,909 pist.

Nuorten 5-ottelun tulos: 1) Sillanaukee 2,263 pist. Ottelun parhaat tulokset: Pituush. 597, 100 m 12,8, 1000 m 3,05.

2) Valli 1,842 pist.; 3) Vähänen 1,797 pist.; 4) Hoikkanen 1,618 pist.

Ikämies 3-ottelun tulos: 1) K. Kumpulainen 944 pist.; 2) E. Helminen 906 pist.; 3) A. Ahonen 298 pist.

SYDÄMELLISET kiitokseni Ruotsin, Tanskan ja Pohjoismaiden Kuurojen Urheiluliitoille, KUL:n hallitukselle ja urheilutovereilleni, Turun Kuurojen yhdistyksen ja Valppaan johtokunnille ja kaikille ystävilleni, jotka muistivat minua lahjoin, sähkein, kukin y.m. täyttäessäni 50 vuotta. *Urho Lehtimäki.*

JULU, OLI KAI SE SITTENKIN LIPSAHDUS?

Tienneekö ystäväni Julu, että vastuunsa tuntevien kuulevien urheilujohtajien mieltä on huolestuttanut alkoholin tunkeutuminen urheilupiireihin? Alkoholin liittymistä urheiluun hävetään ja sitä salaillaan, niinkuin rumia asioita ainakin.

Siksi edelleenkin tahtoisin uskoa, että Jululle on tapahtunut lipsahdus, kun hän on paljastanut kuurojen ulkomaalaisista urheilujuhlista sellaista, mistä olisi ollut viisainta vaieta. Julun paljastava kuvaus yltäkylläisestä väkijuomien tarjoilusta, josta hän käyttää sanontaa »korkea juomakulttuuri», loisi ikävän varjon muuten hyvässä maineessa olevan kuurojen urheilun ylle, jos sitä todella tällaisen »kulttuurin» hengessä johdettaisiin.

Eikö sentään saa nuorille urheilijoille suositella raittiutta tarvitsematta tulla leimatuksi ahdasmieliseksi raittiuskiihkoilijaksi? Urheilu on ehkä eniten tuonut kuuroille suuren yleisön »good will»-mielialaa ja uusia ystäviä. Itsekin kiinnitin ensimmäiseksi huomiota kuurojen erinomaisiin urheilusaavutuksiin. Mielestäni ei ole varaa päästää ryhtiä herpaantumaan. Hulmutkoon KUL:n lippu puhtaana ja johtakoon kuuroja nuoria yhä parempiin tuloksiin!

Lauri Paunu

MITÄ VARTEN KUUROURHEILU ON?

Sen jälkeen, kun toistakymmentä eri saksalaista kuurojen lehteä on yhtynyt myös yhtyneen Saksan kuurojen liiton pirteästi ja ajanmukaisesti toimitetuksi äänenkannattajaksi »Deutsche Gehörlosen-Zeitung» ja Saksan kuurojen erikoinen urheilulehti »Gehörlosen-Sport» on myöskin yhtynyt »liitteenä» samaan lehteen, yhtyneen lehden urheiluosasto uudessa asussaan on julkaissut »johdannon» eritoten niille saksalaisille kuuroille, joille kuurourheilu on vielä vieras. Sen palstoilta he tästedes saavat käsityksen Saksan kuurojen urheiluliiton toiminnasta. He kysynevät: Mitä varten kuurourheilu on? Onko se tarpeellinen ja tärkeä? Tuo urheiluosasto antoi yllä otsikoidun vastauksensa, jonka suomensimme tähän. Ohimennen sanoen Saksan kuurojen urheiluliiton puheenj. H. Siepmann on mainitun yhtyneen kuurojen lehden päätoimittaja ja myöskin äskettäin yhtyneen Saksan kuurojen liiton varapuheenjohtaja.

> »Kaikkien sivistyskansojen keskuudessa ruumiinkasvatus on tunnustettu tärkeimmäksi kasvatuskeinoksi. Kun ihminen tahtoo pysyä työkykyisenä, hänen on pidettävä ruumiinsa terveenä varhaisesta nuoruudesta alkaen. Tämä päämäärä voidaan saavuttaa urheilemalla järkiperäisesti. Kehoa, jänteitä ja luustoa kehitetään ja keho tulee voimakkaaksi ja sopusuhtaiseksi. Sisukset, ennenkaikkea sydän ja keuhkot vahvistetaan. Siten ihminen tulee kykyiseksi työhönsä. Hän tulee karaistuksi ja enemmän vastaanottamattomaksi sairauksille.
>
> Harjoitettu, terve keho antaa sijan myös terveelle sielulle. Se tekee ihmisen iloiseksi ja elämänhaluiseksi. Itsetietoisuutta kohotetaan. Arkityöhön tartutetaan aina iloa ja hyväntunnetta. Yhteinen elämä urheiluseuroissa karkoittaa arkiset huolet. Iloinen toveruus, joka vallitsee hyvin johdetussa urheiluseurassa, antaa aina onnellisia elämyksiä yhteisissä harjoituksissa, kilpailumatkoilla ja kilpailuissa, juhlissa ja illanvietoissa. Lyhyesti sanoen elämä näyttää kaksinkertaisesti kauniilta urheilijalle.
>
> Mutta ruumiinharjoitus on erittäin tärkeä ja arvokas kuuroille. Terveaistiset kehittävät sisuksiaan - sydämiä ja keuhkoja - puhumalla ja laulamalla paljon jo tietämättäkin. Kuurot puhuvat vähän eivätkä ylipäänsä laula. Sentähden heidän on uitava, juostava ja pelattava paljon, jotta sydän ja keuhkot elpyisivät, veri kiertäisi ripeämmin kautta kehon, etäiset solut saisivat elämää antavaa happea ja kuona, joka tekee kehon väsyneeksi, huuhtoutuisi kehosta.
>
> Vielä tärkeämpi on kuitenkin kasvatuksellinen arvo. Minnehän kuurot nuoret menisivät, ellei urheiluseuroja olisi. He menehtyisivät kah-

viloissa ja huvittelupaikoissa sen jälkeen, kun kuurojenkoulun ovet ovat sulkeutuneet heidän taakseen. Päivällä he käyvät työssään. Entä iltaisin ja sunnuntaisin? He antaisivat itsensä alttiiksi halvoille ja turmiollisille huvituksille. He eivät voisi torjua elämän houkutuksia, alkoholia, huvittelunhimoa ja siveettömyyttä. Sitävastoin he löytävät todellisen elämänilon urheilusta. Siellä he tapaavat aatteellisia ja hyväluontoisia tovereita ja toverittaria, jotka osoittavat heille tien säädylliseen ja säännölliseen elämään. Siellä he voivat hillitä huonoja ajatuksia ja päästää todellisen ilon valloilleen. Siellä he saavat päivällä tehdylle ankaralle, raskaalle ansiotyölleen iloisen tasoituksen urheilusta ja peleistä. Siellä he tulevat kunniallisiksi ihmisiksi ja kohtalon yhteisön hyviksi jäseniksi. Nuoren kuuron hyvä kasvatus on kasvatus ruumiista alkaen.

Sitä varten on kuurourheilu».

Tepposen

on ilmojen haltiatar tehnyt KUL:n yleisurheilumestaruuskilpailuille Porissa kääntämällä sääolot nurin. Elokuun 11 ja 12 päivät olivat nimittäin hyvin koleat, tuuliset ja sateiset, vaikka koko muu elokuu oli muuten tämän vuoden helteisin kuukausi. Sekä kilpailijat että toimitsijat värjötteliivät koleassa tuulessa ja juoksut kärsivät radan pituussuuntaan navakasti puhaltaneesta tuulesta. Mestaruuskilpailujen järjestelykoneisto on selviytynytkin kaikin puolin hyvin, mutta eräät seikat antoivat aihetta moitteisiin. Esim. kuulevien suuriin urheiluoloihin tottuneet kuulevat palkintotuomarit määräsivät sellaista, joka ei ollut kuurourheilun tilanteen mukaista. Eräissä lajeissa ei olisi pitänyt suorittaa mitään alkukilpailuja, kun osanottajia ei ollut liikamääräkään. Kilpailuohjelmaa on muuteltu tarpeettomasti ja viime hetkessä niin, että eräät kilpailijat olivat aamupäivällä ilman kilpailuvarusteita urheilukentällä ilmoitettaessa, että ne alkukilpailut oli suoritettava juuri nyt, vaikka ne olisi ohjelman mukaan iltapäivällä pitänyt suorittaa.

Vimmassa Saimaan pokaalin pisteiden metsästyksessä menettelivät erään urheiluseuran johtomiehet tavalla, joka ei ollut urheiluhengen mukaista. Tämä asia olisi syytä ottaa keskustelun alaiseksi ensivuotisessa KUL:n liittoneuvoston kokouksessa.

MESTARUUSKISOJEN TULOSTASO

antoi toiveita eritoten tulevaisuutta ajatellen, vaikka ei syntynytkään ennätyksiä sään vastuksen vuoksi.

100 m juoksukilpailun voitti todella T. Tarvonen Herosta, joka on muuttanut Helsinkiin kevättalvella, mutta hänen juoksunsa hylättiin sen vuoksi, että hän asteli siellä täällä toisella radalla. Jyväskylän Korhonen ei ollut juoksuvireessä jalkavammansa takia. Mestaruus joutui Valppaan Rannikolle. Ilahduttava ilmestys oli Lahden R. Sulkanen, joka juoksi kolmanneksi. Samoin voitti Tarvonen 200 m juoksukilpailun. 400 m juoksussa olivat Jyväskylän Koskinen ja Heron Tarvonen omaa luokkaansa. Heidän juoksuistaan nähtiin, että he olivat koko kesän kovien kilpailujen puutteessa, joita ei ole mahdollista järjestää niin usein kuin kuulevien liitoissa. Juoksemalla lujia kilpailuja viikko viikon perästä juoksijat voivat parantaa juoksukuntoaan. Paras keino olisi siinä, että he järjestelisivät itselleen jokaviikkoisia harjoituskilpailuja sekuntikellon avulla tavallisen harjoituksen ohella. 1500 m juoksussa ei ollut »uutta erikoista». Tosin hätyytti Porin Ruohikko silloin tällöin Valppaan Valleniusta. Ruohikko muistutti jossakin määrin niin olemuksellaan kuin pienuudellaankin Ruotsin Bååthia. 5000 m juoksusa piti vanha konkari Pelli kutinsa. Ruohikko juoksi ensi kerran 5000 metriä, joten hänen tuloksensa on tulevaisuutta lupaava. 1500 m viestinjuoksussa murtui Vaasan Wellaksen tähänastinen valtius Jyväskylän Kuurojen Urheilijain rynnäkköön.

Kuulantyönnössä konkari, mutta ikuisesti nuorekas Kaurela uusi kukaties monennen kerran. Kiekonheitossa isännöi »comebackia» tekevä Evert Viitala. Keihäänheitossa heitti Lauri Hämäläinen toistamiseen mestaruuden itselleen. Pituushypyssä, joka oli tulostasoltaan koko kisojen paras kilpailu, korjasi Vaasan Södergård mestaruuden. 4 miestä hyppäsi yli 6 m. Korkeushyppääjät kärsivät ilman koleudesta ja vauhdinottopaikan huonoudesta.

Nuorten 100 ja 1000 m juoksuissa olivat Olavi Kostiainen ja Veli Passi parhaita, KUL:n tulevaisuudentoivoja. Uusi pituushyppääjäkyky on Tampereen Sillanaukee, joka voitti nuorten pituushyppykilpailun tuloksin 616. Nuorten heitoissa oli Arvo Hämäläinen paras yleisheittäjä. Myös nuorten seiväshyppykilpailu lupasi hyvää uutta seiväshyppääjä-ainesta KUL:lle.

Mestaruuskisojen täydellinen selostus ei käy päinsä, koska allekirjoittaneelta vei kaiken aikansa

HILJAISEN URHEILIJAN JOULUN 1951:n

toimitustyö. Se ilmestyy jälleen marraskuussa yhtä loisteliaana urheilukuvamakasiinina, kuin viime vuonnakin. Hiljaisen Urheilijan Joulun tulo herätti joka vuosi suurta huomiota kaikkialla ulkomailla, koska sillä ei ole vertaistaan missään eurooppalaisessa maassa. Se oli kovin »haluttu tavara» myös Lausannessa pidetyn CIIS:n kongressin osanottajien keskuudessa, sillä heidän mielestään se on arvokas urheiluhistoriallinen dokumentti. — Hiljaisen Urheilijan Joulun myyntiasiamiesehdot lähetetään kiertokirjeitse kuuroille pyydettäessä KUL:n sihteeriltä os. Jussi Luomajoki, Helsinki, Helsinginkatu 11 B. Hiljaisen Urheilijan Joulusta on tällä kertaa poistettu liiat ilmoitussivut, sillä ne ovat eräänlaisena painolastina lukijoille — kuulevien joululehdillä ei koskaan ole tarpeettoman paljon ilmoitussivuja.

Hiljaisen Urheilijan Joulu maksaa 80 mk ja postimaksuineen 100 mk. Jokaisen suomalaisen kuuron urheilunystävän on otettava kunnia-asiakseen Hiljaisen Urheilijan Joulun myymisen tarmokkaasti suurelle kuulevalle yleisölle varsinkin, kun sen myyntitulot tekevät kaikkinaisen urheiluvaihdon, ennenaikkea maaottelut mahdollisiksi ulkomaiden kanssa.

PITÄKÄÄ MM-RAHANKERÄYS MIELESSÄ!

50 vuotta täyttää 14 pnä lokak. rva *Elsa Teitto* Lappeenrannassa.

Lokakuun 15 pnä täyttää Tampereella rouva *Helmi Tenkanen* os. Kaski 60 vuotta.

Lokakuun 18 pnä täyttää 60 vuotta *Vihtori Nurmo* Puistolassa. Hän on syntynyt Vesilahdella, käynyt Turun kuurojen koulun ja nuorena miehenä antautunut kirjansitojan oppiin jonka on suorittanut Hämeenlinnassa Kariston kirjansitomossa. Sieltä hän muutti v. 1925 Helsinkiin Valtioneuvoston kirjapainon sitomoon jossa on yhtäjaksoisesti työskennellyt tähän asti.

Vihtori Nurmo tunnetaan Helsingin kuurojen keskuudessa etupäässä innokkaana raittiusmiehenä. Aikoinaan hän herätti vuosikausia nukkuneen kuurojen Raittiusseura »Surdin» uudelleen toimintaan ja teki näin ansiokkaan työn H:gin kuurojen hyväksi. Tämä seura on ollut lähellä hänen sydäntään ja innokkaana hän on sen hyväksi työskennellyt. Seuran puheenjohtajana hän on ollut monia vuosia ja hänen aikanaan kehitettiin »Surdista» varsin huomattava, rekisteröity seura, joka aikoinaan lähetti puhujia ympäri maatamme muihin kuurojen yhdistyksiin. Paitsi seuran puheenjohtajana on hän ollut myöskin sen rahastonhoitajana ja yhä vieläkin innokkaana toimii johtokunnassa.

Monia vuosia on Vihtori Nurmo kuulunut jäsenenä Helsingin kuurojen seurakunnan kirkkoneuvostoon, ja aikaisempina vuosina hän toimi H:gin kuurojen yhdistyksen järjestysmiehenä.

Vihtori Nurmo on luonteeltaan rehti ja vaatimaton ja siksi hyvin pidetty toveripiirissä. Aina nuorekkaana hän uskollisesti saapuu kokouksiin, vaikka maaseudulla asuen on matka tehtävä junalla.

Varmaankin kaikki toverit ja ystävät yhtyvät onnitteluihin tänä merkkipäivänä ja toivottavat Nurmolle monia onnellisia ja hyviä vuosia vielä eteenpäin.

Kuurojen lehti yhtyy onnitteluihin uskolliselle asiamiehelle toivottaen onnellisesti jatkuvia vuosia.

50 vuotta täyttää neiti *Sanna Rintala* lokak. 26 pnä Vöyrillä. Hän on käynyt Oulun Kuurojen koulun, neiti Martha Borgin oppilaana. Koulunsa loputtua siirtyi hän ensiksi veljensä luokse työhön ja sittemmin vahempiensa kotitaloon Ylihärmään.

Kotikylässään hänet tunnetaan sangen monipuolisena ja ripeänä työihmisenä. Erikoisesti hänet tunnetaan taide-täkkineulonnassa ja monenlaisten kudonnaisten valmistajana.

Talvisodan aikana muutti Sanna Rintala Vöyrille erään talon palvelijaksi, jossa on uskollisesti palvellut 13 vuotta. Hän on hyvin pidetty isäntäväkensä taholta. Sanna käy myös uskollisesti kuulevien ompeluseurassa jossa hänen näppäristä käsistään valmistuu monia kauniita töitä. Hän on Vaasan kuurojen yhdistyksen jäsen.

Kuurot sekä kuulevat ystävät onnittelevat tätä hyvää ystävää toivottaen hänelle Jumalan siunausta.

50 vuotta täyttää marrask. 2 pnä *Kosti Remmi* Lahdessa. Hän on käynyt Huopalahden kuurojenkoulun. Toiminut monia vuosia Lahdessa kuurojen työn johtohenkilönä ja osallistunut muutenkin kuurojen rientoihin.

Kosti Remmin 50-vuotispäivänä yhtyvät varmasti lukuisat ystävät kautta maan onnittelemaan tarmokasta ja aina hilpeämielistä, uupumatonta toveria. Lehtemme puolestaan onnittelee uutteraa asiamiestä ja kirjeenvaihtajaa, toivottaen hänelle jatkuvasti onnea ja menestystä työssään kuurojen asian hyväksi.

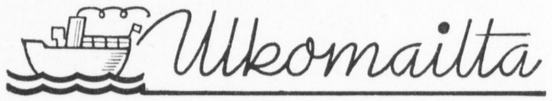

ROOMASSA pidettiin syyskuun 19—23 p:nä 1951 kansainvälinen kuurojen kongressi, johon osallistui 30 kansakuntaa 500 valtuutetulla. Kongressi pidettiin Palazzo Barberinissa Rooman keskustassa ja johti siinä puhetta Vittorio Ieralla. Pääsihteerinä oli Gesare Magarotto.

Ensimmäisinä kokouspäivinä kuultiin valtuutettujen raportit kuurojen sosiaalisesta huollosta eri maissa, heidän opetuksestaan ja työhönsijoittamisestaan. Tällöin havaittiin, että Pohjoismaissa, eritotenkin Tanskassa, on tästä hyvin huolehdittu, puhumattakaan sellaisesta edelläkävijämaasta kuin Amerikasta. Samalla käsiteltiin muitakin kuurojen asemaan ja opetukseen liittyviä kysymyksiä.

Italian hallituksen puolelta osoitettiin kongressille suurta huomiota. Monet senaattorit ja muut huomattavat henkilöt kävivät kongressille esittämässä tervehdyksensä.

Keskeisimpänä kysymyksenä oli Kuurojen Maailmanliiton perustaminen. Varapuhemiehistöön sai paikan mm. Tanska ja Ruotsi. Mutta kun Maailmanliiton säännöt olisivat asettaneet liian raskaita jäsenmaksuvelvoituksia, vetäytyi neljä Pohjoismaata yhteisten neuvottelujen tuloksena toistaiseksi pois liitosta. Suomea edusti Opetusministeriön myöntämän matkarahan saaneena toimittaja Rurik Pitkänen.

PUHEEN OPETTAMISESTA . . . sivulta 146

iästä asti normaaliin henkiseen kehitykseen ja kuinka suuressa määrässä ne helpottavat opetusta sekä kuuromykkäin että huonokuuloisten kouluissa, olisi semmoisia kiiremmiten perustettava. Niiden avulla varmaan voitaisiin myös kehittää osa huonokuuloisista lapsista ainakin muutaman luokan huonokuuloisten koulua käytyään siirtymään normaali-kansakouluun. Saadaksemme tämmöiset kuurojen pikkulasten lastentarhakoulut pystyyn pitäisi meidän lähettää sopivan peruskoulutuksen saaneita henkilöitä erikoiskoulutukseen ulkomaille. Luulisin tätä voitavan saada Ruotsissakin, vaikka tietenkin olisi hyödyllistä lähettää joitakin oppimaan myös Yhdysvaltoihin.

Kokouksia

KOTKAN Kuur. yhdistys toimeenpanee kirkko- ja esitelmäpäivät lokak. 20—21 p:nä. Toivottavasti kirkkopäivä pidetään lauantaina Kotkan seurakuntatalossa ja esitelmäpäivä sunnuntaina Työväenopistolla.

VARKAUDEN kuurojen yhdistyksen esitelmäpäivät pidetään lokak. 27—28 pnä klo 18.30. Sunnuntaina klo 13. 25 % alennusta rautat. on pyydetty.

Ohjelmassa paljon mielenkiintoista nähtävää, taikatemppuja y.m. Puhujiksi tulevat Rouva Katri Pitkänen ja toimittaja Pitkänen Helsingistä, sekä hra E. Happonen.

Huom! Vieraspaikkakuntalaiset opastetaan asemalta matkustajakotiin ja juhlapaikalle. Tervetuloa kaukaa ja läheltä.

KYMENLAAKSON kuurojen yhdistys järjestää esitelmäpäivät Inkeroisissa Sihvolan talossa lokak. 27—28 pnä. Puheita, retki Sippolaan ja Anjalaan. Tarjoilua. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

KARJALAISTEN kuurojen heimojuhla järjestetään Mikkelissä lokakuun 28 päivänä. Edellisenä iltana saapuvilla on tilaisuus saada yhteismajoitus kuurojen koululla. Lakanat, tyyny ja peitto on tuotava mukana. 25 % alennus rautatiellä on saatu.

TAMPEREELLA järjestetään kirkkopäivät marrask. 3—4 pnä (Pyhäinmiestenpäivänä).

H.K.Y:n syysjuhla järjestetään entiseen tapaan omassa huoneustossa marrask. 3—4 pnä. Ohjelma vaihteleva mm. käynti Mannerheimmuseossa. Tervetuloa. Past. U. Paljakka pitää jumalanpalveluksen Pyhäinmiesten päivänä klo 14. Kuurojen kirkossa.

LAPPEENRANNAN Kuurojenyhdistyksen esitelmäpäivät pidetään marrask. 10—11 p:nä Peltolan kansakoulussa Vesitornin lähellä (Karjalankatu 1), alkaen lauantaina klo 18 ja jatkuen sunnuntaina klo 12 samassa paikassa. Hyvä ohjelma. Esitelmänpitäjiksi ovat lupautuneet toim. Rurik Pitkänen Helsingistä ja rovasti Otto Myyryläinen Mikkelistä sekä omat paikalliset puhujat. Tervetuloa läheltä ja kaukaa Lappeenrantaan.

SAVONLINNAN kuurojen yhdistys järjestää esitelmäpäivät tulevan marrask. 17—18 pnä. Ilmoitetaan tarkemmin seuraavassa numerossa.

OULUN Kuurojenyhdistyksen esitelmäpäivät pidetään Kuurojenkoululla marraskuun 24—25 p:nä. Lähemmin ensi numerossa.

JÄRVISEUDUN Kuurojenyhdistyksen joulujuhla ja vuosikokous pidetään joulukuun 29—30 p:nä Vimpelissä. Lähemmin ilmoitetaan marraskuun lehdessä.

RAUTATIEHALLITUS on ilmoittanut, että nykyoloista johtuen voidaan matkalippualennusta myöntää ainoastaan **koko maata käsittäviin** tilaisuuksiin, ei siis paikallisille esitelmä- tai valistuspäiville.

Kotimaasta

KIHLAUKSENSA ovat julkaisseet 18. 9. 51 herra *Sulo Sakari Toivola* Sodankylästä ja neiti *Lotta Irene Jänislampi* Kolarista.

TILITYS

Joensuun seudun Kuurojen yhdistys r.y:n omakotirahaston kartuttamiseksi toimeenpannusta varojen keräyksestä v. 1950 aikana Kuopion läänin alueella, maaherran luvalla:

Tuloja:

Keräyslistoilla saatu	273.446:—
	mk 273.446:—

Menoja:

Asiamiespalkkiot, painatus- ym. kustannuks.	85.128:—
Keräyksen puhdas tulo	188.318:—
	mk 273.446:—

Otto Heiskanen puheenjohtaja — *Teuvo Lillunen* rahastonhoitaja

Tilit olemme tänään tarkastaneet ja huomanneet tositteiden mukaisiksi sekä varat talletetuiksi omakotirahaston tilille.

Joensuussa maalisk. 26 p:nä 1951.

Juho Simonen — *Juho Leinonen*

KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

56. vuosikerta 1951

Julkaisija: SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.
Päätoimittaja URHO KIERIMO, Turku, Kuurojenkoulu. Puh. 11 490.
Toimitussihteeri: RURIK PITKÄNEN, Helsinki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154.
Toimituskunta: Eino Karilas, J. K. Palomaa, Lauri Paunu, Katri Pitkänen.
Toimitus ja konttori: H:ki, Liisank. 27 E 10. Puh. 38 154. Kirjoitukset ja kuvat lähetettävä ennen kuukauden 15 päivää.
Tilaushinta: Koko vuodelta 1951 kotimaassa 350:—, ulkomaille 450:—. Tilauksia vastaanottavat kaikki postitoimistot.
Ilmoitushinnat: 1/1 siv. 10.000:—, 1/2 siv. 5.000:—, 1/4 siv. 2.500:—. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 300:—. Kuolinilmoitukset 500:—. Lähempiä tietoja saa puh. 38 154.
Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825 tahi talouspääll. Evert Toiviolle, Helsinki, Laivurink. 33 D 88.

Vi behöva vänner

bland de hörande i vår omgivning!

De döva äro invalider, som från sin tidigaste barndom levat i ständig tystnad och ej blivit delaktig av allt det goda och vackra, andra få njuta av i så rikt mått genom förmedling av hörselsinnet. Även vad lärd bildning beträffar äro de i styvmoderlig ställning, där de efter bästa förmåga få komplettera sina kunskaper på egen hand. Samma är förhållandet i fråga om deras utbildning till förvärvsarbete. Med stora ansträngningar och svårigheter ha de strävat framåt och många ha uppnått en hedervärd ställning såsom nyttiga medlemmar i samhället.

De döva behöva Ert stöd, då deras egna krafter ej förslå. De begära ej medlidande, men behöva medkänsla i sina strävanden. Genom att var och en på sitt håll hjälper dem göra vi ett samhälleligt uppbyggande arbete och de döva komma att, tacksamma för eder hjälp, arbeta till fromma för sig själv, sina ödeskamrater och hela vårt fosterland.

De dövas centralorganisation Finlands Dövas Förbund r.f. verkar för att på alla sätt stöda sin medlemmar både i andligt och materiellt avseende.

Finlands Dövas Förbund tar för understödande av sin verksamhet med tacksamhet emot gåvor, som kunna inbetalas på **postgirokontot N:o 6825.**

FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

Förbundets adress: Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10

Postgirokonto Nr 6825

KUUROJEN JOULU

ilmestyy laajana, runsaasti kuvitettuna ja sisältörikkaana taas ensi jouluksi. Ilmoittautukaa myymään sitä. Hyvät palkkiot!

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Helsinki, Liisankatu 27 E 10

KUUROJEN LEHTI - TIDSKRIFT FÖR DÖVA

maksaa syyskuusta vuoden loppuun

ainoastaan 120 mk

Tarjotkaa lehteä tuttavillenne, joille sitä ei ennestään tule ja kehoittakaa tilaamaan heti.

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Liisankatu 27 E 10, Helsinki

Postisiirtotili n:o 6825

KAUPPAKIRJAPAINO OY, HELSINKI 1951